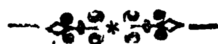
કવળકૃત નેમવીવાહ.

સરવે જૈનભાઇઓને વાસ્તે.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે બુકસેલર

ત્રણ દરવાજા—અમદાવાદ.

અમદાવાદ.

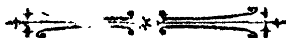
પીરમસા રોજા પાસે—શ્રી સત્યસાગર પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં

પટેલ. પે.શાભાઇ નકુભાઇએ છાપી.

આવૃતી ૨ જી,   સને ૧૯૧૭

પ્રત ૧,૦૦૦   કિંમત ૦-૪-૦

વળકતનેમવિવાહ.

॥ઢાળ ૧ ॥ વળતી લાડણીને શણગારીરે, રાગ

સતીરે સરસ્વતીને શીર નામુરે, ગુરૂ ગઉતમ જુવો મુજસામુરે મારે મારે આવોછે નેમ વિચારે. તેથી દાસમાં કરોમતી દીસરે.૧ કેવીરીતે તોરણ ગયા નેમરે; કેવા પ્યારી તે પૂંઉનો પ્રેમરે તેમો સક્ષેપે કહું વિસ્તારરે, તમે સાંભળજો નરનારરે, ૨ દ્વારામતીછે નગરી વિશાળરે, રાજકરે ત્યાં ક્રસ્ન ભુપાળરે; તેના કાકા તે કુળમાં જાણુરે, ૩ ને સરોવર સુવાદે નારીરે એની કુખેતે જાયા મોરારીરે; નામનિર્મળ તેમનગીનરે રૂપઅનુપ રંગમાં ભીનરે. ૪ કાબાકાળી તેજસ્વી ચળકેરે મુખનેમનુ મદમદ મલકેરે; ચાલચાલેતે હસનાસરખી રે નરનારી જુવે નીત નીરખિરે, અશ્વ સજે ચચળ નીત અંગેરે, દીન ગુમાવે અતિ ઉમંગેરે; મમે જમે ને કરે વ્રત દાનરે, એમ મોટેરા થાય ભગવાનરે. ૫ માત પીતા દેખી થાય રાજીરે; દુરીજન દાંતી રહેતાઝીરે: એમ કરતા તે એકજ દીનરે, ભેળા થયા જાદવ કેરા તનરે. ૭ ત્યારે બોલ્યા ત્યાં નેમજી વાણુરે, સુણો વીર ચતુરસુજાણરે; આપણે જોવા છે મહેલને બાગરે, કેવળ આજનો શુભછે લાગરે. ૮॥ ઢાળે ૨ ॥ આવોને મંદીર મહારે હો લાલ એ દેશી, સરખા તે સરખી સરખા તેસરખી સોબીઆ હો લાલ, જાદવ કેરા બાળરે રંગીલા લાલ, તેમાં તે નેમજી મેકિરડાં હો લાલ, ઉડયા તેસકુ તતકાળરે રંગીલાલાલા,

સખાતે સખી સોખીઆંગીલાલ આંકણી ૧ પ્રથમ તે પાદર પશાં જોઇ વળ્યા હો લાલ વળતી વાડીઓ બાગરે રંગીલાલાલ, ફુલ ઝાડ જોયાં ફરીફરી હોલાલ, આણી તમામનો તાગરે રંગીલા લાલ. સરર ત્યાંથી તે પુરમાં પરવર્યા હોલાલ ફરીયા તેહેરો દારરે રંગીલા લાલ, સર. ૩ જોયાં સેરી પોળ શોખચી હોલાર, જોયાચકલા બજાર રે રંગીલા લાલ, જોયાં તે ઘર પુર માળીયાં હો લાલ, જેમે અતીઉચા અવાસરે રંગીલાલાલ, ફરતાતેફરતા આવીયા હોલાલ, આયુધસાળાની પાસરે રંગીલા લાલ સર ૪ આયુધ રસાળ અતી ઓપતી હોલાલ રૂદ્ર અનુપમ ધામરે રંગીલા લલ તાંહિ તે નેમજી બોલીયા હોલાલ, આછે કાનો મુકામરે રંગીલા લાલ સર, ૫ અનુંચર આવી ઉભા રહ્યા હોલાલ, જોડાને જુગતેહાથરે રંગીલા લાલ આનાન આપીને ઓપથુ હોલાલ, ઓરયાં નેમી નાથનેરે રંગીલા લાલ સર. ૬ શંખને ચક્ર ગદા પડયા હોલાલ, તાંહિતે નજર ગઇરે રંગીલા લાલ ત્યારે તે નેમે પુછીયું હોલાલ આતે શું છે ભાઇરે રંગીલા લાલ સર ૭ ત્યારે સરખા તે સાથી બોલિયા હોલાલ કૃષ્ણ તમારા વીરરે રંગીલા લાલ. તે સમો કો બળવી નહિ હોલાલ, જેરમાં મહા જુજારરે રગીલા લાલ, ધાસેનાહામ કો બીજો વળી હોલ લ આયુધા આ હથીયારરે રંગીલા લાલ સર. ૯ જુદ્ધાતે સરચા જોઇ રહે હોલાલ, કોઇ નાદે એનું નામરે રંગીલા લાલ અવરથકી નવ ઉપડે હોલાલ. કૃષ્ણુતણુ એ કામરે રંગીલાલ સર, ૧૦ નેમજી કે અમાં શું વડુ હોલાલ, એનો ના કરીએ વાદરે રંગીલા લાલ, ઝડપ ઉઠીને આલીયો હોલાલ, લેઇ કર્યો સખ નાદરે રંગીલા લાલ, સક. ૧૧ ચક્ર ઉપાડયું એક ચટીએ હોલાલ ગદા ઉપાડી જેમ ધારારે રંગીલા

લાલ, રમતાં બે રંગ ઊમંગમાં હોલાલ, કૈતક કીધો ત્રાસ રે રંગી-
લા લાલ, સર. ૧૨

॥ ઢાળ ૩ ॥ વીર કહે ગઉતમસુણો, એદેશી ધમકાર થયો
ધરણીવીષે થતાં શંખના નાથરે; રમતાં તેરંગ ઉમંગમા કર્યાં સમર-
થ સાદરે, ધમકા. ૧ ટેક સાગવનીર છોળેચડયા ચડયાં જુધાને જોર-
રે, નરનારી લાગ્યા નાસવા થયો સેરબકારરે ધર ચક ઉપાડે એની
ચડી ત્યાં ચકડોળરે, ધનરે ભાગ્યોવણો ગાજવા થયો દેશ કબાહોળરે,
ધ, ૬ હયહાથી લાગ્યા ભાગવા ભાગ્યાં પાહાડરે; ધમારતો પડે ઉખ-
ડી, થરથર ધ્રુજેછે ઝાડરે ધ. ૪ હેહા તે કરર પુરમાં થયો, અતિ
ઉતપાતરે; કક્ષ કહે બળદવને કોણ બળીયોછે ભ્રાતરે. ૪ શંખનો
નાદજ કોઈથકિ મુજવિણ ન થાયરે, જબારો તે મધે જગતમાં અવ-
ર કોણ કેવાયરે. ધ. ૬ બળદેવ કે કક્ષ બંધવા ખબદ કાહો ભાવા-
રરે. નગરના લોક નાસી ચશે ઉજડ આ ઠારરે. ૭ કસ્ને આવિને
પુછીયું, ત્યારે નેમરે; બાળુડા વેશે બંધવા આયુદ્ધ ઉપાડયાં કેમરે.
ધ. ૮ નવકુળ નાગ ડોલાવીયા, પલક એક પાતાળરે, બળ કયાંથી
આવહુ બંધવા હજુછો તમે બાળરે, થ. ૯ નેમ કહે છે કસ્નને
સાંભળો વડા વીરરે; આતો બળ સાગરમાં થકિ જેમ ગાધ્રરે, ૧૦
કસ્નએ મત વિચારીયું, નેમ લેશે રાજરે અતળી બળ દીઠુ આસમે,
તેથી કરૂં એક કાજરે.. ૧૧ પરણાવું પ્રેમદા પાતળી, ત્યારે નેમ વ-
શ થાયરે; કેસળ કેછે કસ્ન એ, કર્યો એ ઉપાયરે. ૧૨ ॥ ઢાળ
૪ ॥ રતનશીગુણ મીઠડ રે એ દેશી. કાજે તેડાવી ગોપીયોરે, કહે
કુળની મેલા લાજ; રૂક્ષમણી રાણી રાધિકારે, તમે જેમ રામ કરી
આજ, નારી મનાવો નેમનેરે ટેક, ૧ ચપળત્તા આજ ચલાવોરે,

કરી સ્રીચરીતર ઠાઠ; ભોળવો મારા ભાઇનેરે તમે પયરાણીઓ આઠ. ના. ૨ પુરૂષથી પતલરે, આતો તમારૂં છે કામ; બાવરૂં બો- લીને ભુઝાવે, એને કક્ષ કહે છે વામ. ના. ૩ ગમે ત્યાં એરે ફેર- વારે, વળી ફેરવી સરોવર પાળ; વાંઢા કહિને વાતમાં રે, તમે દેજો દીશરને આળ ના ૪ રમતમાં રાજી રાખીને, કરો નેમને રૂડો બોધ; બોલાવા મીઠડારે તેથી ચઢે નહિ કરોધ. ના ૫ ગાળી નાંખો ઘટ- ઘટમારે, જેમ અગ્નિ આગળ ઘૃત. નેમને મુકાવો નેમનુરે, વળી પ ળ્યા ડેરૂં વ્રત. ના. ૬ મેણા દઇને માનનીરે, તમે ચઢાવો અંહંકાર પરણાવો જ્યારે પ્રેમદારે, ત્યારે ઓછું થાશે જોર. ૭ સત ભામા કહે રવામીજીરે તમે ના ધરશો શોગ; કેવળ કહે છે કાલનોરે, રા- ધીકાજીએ રાખ્યો જોગ. ના. ૮ ॥ ઢાળ ૫ ॥

રાગ-ઉપર પ્રમાણે. ભામનીઓ ભેળી થઇ રે, ગઇ નેમજી કેરી પા- સ; રૂડેથી બોલ્યાં રાધીકારે, અતિ આણી મન ઉલ્લાસ, ભામનીઓ ભેળી થઇરે- ટેક. ૧ નાવા ચાલો નેમજીરે, વળી એજ અમારી સાથ; એકલડાં અગે નહિ જઇએરે, તમ વિના તે નેમીનાથ. ભા. ૨ સાથે સરોવર સંચર્યારે, નેમજી નાવા માટ; ભાભીએ વીધા ભો- ળવીને, તેનો તમે ન જાણો ઠાઠ ભા ૩ નાતા નાતાં કેકનારીયોરે, નેમ ઉપર નાખે નીર; કેક આવીને કામનીરે, ચાળા કરીને નાંખે ચીર ભા, કેન તાણે નંન ચુંટલારે, તેમાં ઘણાં તાણે ગાલ; હલકે રહીને હુંશમારે, જેમ ચણાય નહીં ખાલ, ભા. ૫ લ્હેંકા કરે કેક તે નારી તેમનેરે ઝાલી ઉનારેછે મેલ, ભા. ૬ એક તે કાદવ નાંખ- તીરે, રૂડા મુખડે કહીને રંગ; બીજી મારે પીચકારડીરે, નેમનગીન કરે અંગ, ભા, ૭ વબતી બોલી એક વનીતારે, ચીત ચડાવીને રીસ;

નેમ સંગાથે બોલીનેરે. તમે શિદ દુખાવોછો શીશ. ભા. ૮ વાંઢા શું જાણે વાતમારે. શું જાણે સામાનું સુખ; બોલીશું જાણે બાપડોરે, એનું ઉપડે નહી મુખ. ભા. ૯ જાબુવંતી જેઠ બોલીયારે, લાવે નારીઓ બે ચાલ; માનની મેણા ન મારીએરે. નેમ નહી નાદાર' ભા. ૧૦ બોલે સાંખે નહી તાહરેરે, એ નહી નાનેરૂ બાળ કાલે લાવશે કામનીરે, તારે દેશે તુજને ગાળ, ભા. ૧૧ એક એક બોલી ગોપીઓરે, મેહ ચઢવા એમ; કેવળ કે કર્યું એટલુરે, તોય બોલ્યા નહી નેમ. ભા. ૧૨ દુહા. જળક્રિડા કરી નારીયો, નિકળી પુરની બહાર; સુંદરી ત્રઠ સોહાગણ, બેઠી તેને ઠાર. ૧ તરતણો શુભ છાંયડે, આસન કીધું એક બેસારયા તેમને વાડો કરી વીવેક ૨ આડે બેઠી પ્રેમદા, ફરતો ધાલ્યો ઘેર; આસન ઉપર ઓપતા વચ્ચે નેમ દિએર, ૩ અબળા ગોરી ઓચરી બીજી કરે સુખ; પરણ્યા હાય દિએર તો કેવું માણે સુખ, ૪ આવા તો વાંઢા ફરે તો બીજાનો શો વાંક; પરણશો લાવી પારેકા, પણે પિટયા રાક. ૫ ત્યારે બોલ્યા નેણજી, ભાભી ભાવતુ બોલ; વધતુ વેણ ન ભાખીએ, મનમા આણી તોલ. ૬ લખમણ કે લેહેરી, રીસ નવ કરીએ આપ; પરણ્યા હો જો પ્રેમદા, તો શાના મન સંતાપ ૭ એણે કીધુ એટલું, લાગી મનમાં સેહેદ, કેવળ કે પદમાવતી પુછે રૂડી પેર. ૮ ॥ ઢાળ ૬ પ્રેમે કે પદમાવ તીજી, સાંભળો નેમ સુજાણ હુસે દો ફુકારડોજી; બોલ્યુ કરો પ્રમાણ, પ્રેમે કે પદમાવતીજી, સાંભળો નેમ સુજાણ. ટેક. ૧ અજવાળો કુળ આપણુંજી રાખો ઉધાર દવાર. લાવો લ્યો સંસારનોજી પરણી પાનળીયા નાર. પ્રે. સાં. ૨ હરણેલાસઉ પુરમાંજી, દીયર કુંવારા કેવાય; વરવું દિશે વાલમાજી. રાવ તમે ઉમરાવ પ્રે. સાં. ૩ ક-

ષ્ણુ સરખા ભુપતિજી રરે ચક્રવે રાજ; તેના વિર વાંઢા તમેજી, તેતો કુળને લાજ. પ્રે, સાં. ૪ છોરૂ નહી નાના તણાજી મોટા તણા તમે તન; ખામી નહીં યશી વાતનીજી, વિચારોને વદન પ્રે. સાં. ૫ પિતરાઇ પડદા નાખશેજી વઢતાં કોઇકવાર; માટે પરણો દીયરીયાજી છેલછબીલડી નાર પ્રે. સાં કુંવારા પુરૂષ તણોજી, પુરેનહી પતીયાર; કામની કો આવે નહીજી ઘાસે બાર લગાર. પ્રે. સાં. ૭ અબળા વિના આદમીજી, અતિ દુખીઓ થાય; કે વળ કર્યાં કરે વાતડીજી, મનમાં રહયા તે મુઝાય. પ્રે.

॥ દોહરો ॥ પદમાવતી પુછી રહી, મુકી મન અંકોર; કેવળ કે હવે સાંભળો જાંબુવતીનુ જોર. ૧ ॥ઢાળ ૭ ॥ તમ સરખો જગમાં કો નહીરે એ દેશી પ્યારી વિના દુખ પામશોર એકલડાં અ; ગાત, હો દીયર જાંબુવતી કે જાણશોરે આગળ નેમજી વાત, હો દીયર, પ્યારી વિના દુખ પામશો રે આંકણી. ૧ રાંધી રસોઇ કોણ આપશેરે ટંકે તમને નીત હો દીયર. પીરસે કોણ મુકી પાટલોરે પુરી ધરી પ્રીત, હો દીયર. વેહેલા મોડ કદી આવશોરે જઇને તમે બહાર, હો દીયર, આવતાવેંત કોણ આપશેરે ઉંનો કરવા આહાર, હો દીયર. પ્યારી. તે ૩ વેળા કવેળા અન્ન પામશોરે વાળુ વહેલુ ન થાય, હો દીયર. પારકા હાથે પ્રેમથીરે ધાર્યું ધરાઈ ન ખવાય, હો દીયર. પ્યારી. ૪ ખારૂ મોળુ ને અતિ ખાટકુરે તીખું કાચ કો દિશ; હો દીયર. કોને કેશો વિના ટામનીરે ચીત ચડાવીને રીસ, હો દીયર. પ્યારી. ૫ ભોજ ન મળે ન ભાવતુરે કો દીન અમરીત પાક, હોદીયર તેમા નહીં તકે જોઈતુરે સ્વાદે સુંદીર શાક, દીયર પ્યારી કો દીન ખાવા ખાખરારે કો દીન લાહો કુર, હો દીયર,

નારી વિના નર ,નેમજીરે તેવું જમવા જરૂર, હો દીયર. પ્યારી ૭
કાટ કાઢીને વળી વાસણોરે કોણ રાખશે રૂડે રંગ હોરીયર હશ કરી.
ને ઘણા હેતથીરે પાથરે કોણ પલંગ, હે દીયર પ્યારી. ૮ શરીર
સુખને કારણેરે લાવો ભલેરી ભાંગ, હો દીયર હવે કહે રાણી રૂખ
મણીરે સુણો કેવળ ના શમ, હે દીયર પ્યારી, ૯ ।। ઢાળ ।। હરી
ભજનવિના દુખ દરીયા સંસારનો પારના આવે એ રાગ. હો દીય-
રીઆ માનોને મતડે તે કહ્યું માહરૂરે, રાણી રૂખમણી કહે ચોત
ખોલીને ચતુર નર મમ રૂ આંકણી, નેમનીઆનો છે લટકારો હો
દીયરીયા. ઘણ્ણા પરણ્યાને લાડી તેથી સુખાળા થાશે દાહાડી કેમ
થઇ એઠા હો અનયાર્ડરે. હો દી૦ પરણ્યા વિના તો નહિ ચાલે,
શુભ મંદિરિયામાં કોણ મહાલે; નેમ દેખી તમને કોણ ન્યાળેરે.
હો૦ ૩ પ્રીતજ નહિ પ્યારી વિના કોણ આગળ જઇ કહેશો બીના
તમે બળસો અંતરમાં કીનારે હો૦ ૪ કોણ હુશે તમથી રીસ.સે,
કોણ વાટ જોઇ વળની ખાશે; કોણ દેખીને રાજી થાશેરે નુ૦ ૫
કોણ જાશે સગાં ઘેર ગાવા, કોને મોકલસો રંભા ખાવા; તમે છો
વાગમમાં વીર ચાવારે, હો૦ ૬ નેમ ધારી બેઠા ધર્ ને તમે વાંઢાતે
લઇ. અમને ઝાઝું શુ કહીએ તમનેરે હો૦ ૭ તેથી પરણોને તમે
પ્યારી. કહે કેવળ મનડે વિધારી; વળો બોલવા બેઠો ગંધારીરે, હો
૮ ।। ઢાળ ૯ ।। દેશી છંડી ઢાળ ।। દાવો નહિ દીયરીનાજી. અમ
ઉપદતો લગીર; હરેહુતો નહી દઉજી દાતણુલોટો નીર. દાવો નહી
દીયરીયાજી અમ ઉપરતો લગીર. આંકણી, ૧ અમો તમારો આજ-
થીજી; અમો નનંડીયે રેસ; ફાવે ત્યાં ફરતાફરોજી, પડયોછે આમો
દેશ, દા૦ અ૦ ૨ ગમે તો લાવો ગોરડીજી, ગમે તો ગોરાંઇ થાઓ

ગમે રહો આ ગામમાંજી, નહી તો ગમે ત્યાં જાઓ, ઢા૦ આ૦ ૩ વાંઢા સંગે વાતડીજી નહી તર્યા નો ધર્મ અમારો અબળાને વળીજી. એ છે મોટો મર્મ, ઢા૦ અ૦ ૪ વાંઢાના વિશ્વાસમાંજી, જાય ભલેરા ભાર; માટે પરથી આવજોજી, નેમ અમારે દ્વાર. ઢા૦ અ૦ ૫ એમ સૌ કે નારીયોજી, કરનારા વડેરી વાત; પણો થાય પોતા તણીજી, નિશ્ચ નેપીનાથ ઢા૦ અ૦ ૬ ઝાઝુ કહુતો જાણવાજી પારન પામુ આજ; હેલી શિખામણ માહરીજી, માનોને મહારાજ, ઢા૦ અ૦ ૭ એ ચારતો રહી લાવવીજી, પણ લાવો નારી એક; એણ્યાં નહી થાય છુટાકોજી નેક, ઢા૦ અ૦ ૮ હા કહો હયુ મુકીનેજી, પરણ્યામાં છે લાવ; કહુ છુ તે માનો ખરૂજી, દાખનો આજનો દાવ, ઢા૦ અ૦ ૯ હુતો કહુ તમ કારણોજી; વળી વારમવામ; પરણો તો ઘણ પાધરૂજી છેરા આ ઉચર, ઢા૦ અ૦ ૧૦

દોહરા, ગંધારી કહી અટલું, થાકી તેણે ઠામઃ કેવળ કેછે માહરા, તોવ ન બોલ્યા સાંમ, ૨ સતભામા તો સજ થઈ બોલો કકવચન; તેતો સરવે સાંભળો, કેવળ ધરીને મત. ૩ ॥ ઢાળ ૧૦ ॥ પરનારી ની પ્રીત ભાવોભવ છંડીએ લલનાં એ દેશી, સીદને એતરૂ બોલાં સૈએર રેને છાંતડો લલતાં, પરણ્યા નર્ણાતો વત તથી કાંઇ નાંતડો લલના ભળીયા હશે બળવંત અંત આ તીયોં લાલના, ભાભીએ હરો બોલ એક નવી ભાવીઓ લલનાં, ૨ કાયર પુરૂષ નેમ પરણે શુ તે પદમણી રલનાં, સરથ કેરૂછે કામ જેને હુશ હૈએ ઘણી લલનાં. ૨ નારી તણા નહી ખેલનારી હસ્તી તુલ્યછે લલના, જેને તે હોશે તે હમ તેને મન શુલ્યછે લલનાં, ૪ નારી માગે વળી વસ્ત્ર ઉત્તમ અંચલ ઓપતાં લલનાં, આપે નહો જો નાત રામા રહે કોપ-

તાં લક્ષના, ૫ નારી માગે ઘણાં ઘાટ હાટક કેરારે વડા લક્ષનાં, મહી અમુલક નંગ હીરા અતીરે જડયાં લક્ષનાં ૬ નારી માગે નીત નીત નવીત જાતનાં લક્ષનાં, તે કેમ નેમથી થાય પુ ાં ભાત ભાતનાં લક્ષ ાં. ૭ કરે શુ નેમ સીપાત પોષણ પુરૂ નારતુ લાલનાં, હામ વાળાનું છે કામ વળી નર ઉદારનુ લક્ષનાં નેમજી નિસ્ચે નાદાર ખરચ તેતો શું કરે લક્ષનાં કેવળ દાસના સ્યાંમ છાને વાંનાજ ફરે લ. લનાં. ૯

દેહરો વીધવીને વામા માગશે, તેથી કેમ અપાય; માટે કેશે નેમજી પરણ્યા કેરી નાય, ાા ઢાળ ૧૧ ાા સમુદ્રવીજ્ય કુળ ચંદલોરે. સાંમળીયાજી એ રાગ રમણીક બોલ્યા રા- ધીકારે, રંગ રાખોજી; જાણ્યું મેંતો જરૂર મુખડે ભાખોજી, નારી લાવો નર નેમજીરે. રંગ રાખોજી. સમનેજી હુભ ઉર મુખડે ભાખોજી. ૧ ચીંત્યા મુકી દઈ ચીનરે, રંગ રાખોજી; પરણો રૂડી પેર, મુખડે ભાખોજી, પુરૂ કરીશુ બેઉનુંરે રંગ રાખોજી અમે અમારે ઘેર, મુખડે ભાખોજી. ૨ બત્રી સહસ્ત્રને કાઠછેરે, રંગ રાખોજી; કાનજી કેરી નાર મુખડે ભાખોજી તેમાં તે એક તમારીનોરે, રંગ રાખેજી; ગણો નહીં કાંઇ બાર મુખડે ભાખોજી.૩ ખાવો પાયોને કરો ખુબીઆંરે. રંગરાખોજી ખરચો જેતા દામ; મુખડે ભાખોજી, પામીને રૂડો પ્રેમદારે, રંગ રાખોજી; રહો આરે ધામ, મુખડે ભાખોજી, ૪ ાા ઢાળ ૧૨ ાા રાગ ઉપર મુજબ. ત્યારે તે બોલ્યા નેમજીરે નહી માનુજી ભાભી સુણો વાત નથી કાંઇ છાનુજી; નારી લાવ્યા નર તેહનેરે નથી માનુજી, સુખ નહી એક સાત નથી કાંઇ છાનુંજી, ૧ રામજી. દુખ પામ્યા ઘણુંરે નહી માનુજી નારી કેરે કાજ કાંઇ છાનુંજી; રાવણ રોળચો ના-

રીએરે નહી માનુજી, ગઢ લંકાનો માહારાજ નથી કાંઈ છાંનુજી, ૨ દંપતી કેરે કાંલેરે નહિ માનુજી, કૌરવ ફોજ કટાઇ નથી કાંઇ. છાનુજી; પાંડવ દુખ પામ્યા વળીરે નહિ થાનુજી, તે પણ તેની લઢાઇ નથી કાંકાંઇ છાંનુજી, ૩ એ બી। બીજા દાખલારે નહિ માનુજી, છે શાસ્ત્રોની મધ્ય નર્યા કાંઇ છાનુજી; વારે વધે વિસ્તારતાંરે નહિ માનુજી, ભાભી ભાળો સદા નથી કાંઇ છાંનુજી, ૪ શુખ નહિ તારી વિશેરે નહિ માનુજી, તારી દુચ ઇધાંચુ નથી કાંઇ છાંનુજી; નીચમાં નીચ નારી કહારે નહિ માનુજી. નિશ્ચે નરકની ખાણ નથી કાંઇ છાંનુજી. ૫ દુહા. રાધાજી કે નેમને, બેલ્ય; નરસી સુખની રેલડી, કોણ નારીની તોલ, ૧ નારી ખાણ નગોનની, ભા મનિકે નહિ ભુલ્યા; તમ સરખા તે નીગજે, તેથી રત્ન અમુલ્યર તે સુણતાં શરમાઇને, હશીયા નેમ કુમાર; નિચિન જરે ન્યાળીને કર્યો નહિ ઉચાર. ૩ હસતાં દેખી હસીપડયો શામકેરો સાથ માન્યું માન્યું મુખકહી, તાળીલીધી હાથ ૪ વધાઇ મોકલી વેગશુ, હુંસધરીને મન; વળતી નેમરે નારીઓ, આવ્યાં અપભોવન, ૫ ॥ ઢાળ ૧૩ ॥ રતનશ્રી ગુણ મીઠડારે, એ દેશી વધાઇ ચાલતી વેગશુરે દ્વારમતીની તે માય; નેમે તેવીવાહ માનીયોરે તેવું જાણ્યું સર્વે ત્યાંય વધાઇ ચાલી વેગ. આંકણી ક્રસનએ કાજ સાંભળીરે નેવમી વાહની શુર, વાત; સોના ટકા સહસ્ત્ર આપીઓરે, રૂદે થઇ રળી યાત. ૨ રંગ ઉમંગ અંગમાંરે વાધ્યો સુવાદે માય રાજીથયા સુણી વાતડીરે, નેમ તણા પીતાય વ. ૩ કૃસ્ન કહે અતી કોડથારે, બીયવીરે બળદેવ; નારી લાવવા નેમનેરે, આપણે જો તતખેવ. ૪ કન્યા તો જોઇએ ફુટડીરે, નીંપુણ શેણનિધાન; ઉચા કુળની લાવવીરે, રૂપે રંભા સમાન વ.

બળદેવ બંધવ બોલીયારે. સુણો વીર વીવેક નગરમાં નીરખી આપલેરે, કન્યા કુંવરી, એક, વ. ૬ ઉગરસેન ઘેર બેટીરેરૂપ અનુપમસાર જુગતે જોડુછે નેમનુંરે, નામે રાજુલ નાર વ. ૭ કાન કહે છે કામનારે, સુની કરોછો વાત કોઇને પુખડે સાંભળરે તમે ભાળો કોછો ભ્રાત. વ. ૮ દુહા, બળદેવ કેછે કૃષ્નને, મેંતો નજરે જોઇ અવી બીજી ભામનિ ભુતળમાં નહિ કોઇ. ૧૮ રૂપે રતિનીતી ભંડાર; ચતુ રા ચંચળ ચીતમાં, લક્ષણ વીસને બાર. ૧૯ શાસ્ત્ર ભણેલી સુંદરી નહિ ખાપણ કે ખોડ; ઉંચા કુળની એ વળી. નેમ નગીનની જોડ, ૨૦ વચત સાંભળી વીરનાં, કૃષ્ણ કરવારાંમ કેરળ કે ત્યાંથી ગયા ઉગરસેનને ધામ ૨૧ ॥ ઢાળ ૧૪ ॥ હરકે આવીરે સાંડણી, એ દશી ધનરે ધડીરે દીન આજને કહે ઉગરસેન રાય; કરન આવ્યારે મુજ આંગણે, ચાલી પોતાને પાય ધનરે ધડી દીન આજને આંકણી. ૧ સીંહાસન આપ્યુંરે બેસવા આપ્યાં ફોફળ પાન; વાયુ ઢોળેરે વળી વેગથી દઇને આદરમાન. ધનરે. ૨ ઉગર તે સેન એમ આ... કેમ એકલડા નાથ, રથ કે ઘોડુરે નથી પાલખી નથી અનુચર સાથ; ધનરે. ૩ પાવન કીધુરે તમે. માહરૂ આવી આંગણું આજ; અમ સરખુરે કાંઇ કીજીએ, હોય કરવાનું કાજ ધનરે. ૪ કૃષ્ણ કહેરે અમે આવીયા, કરવા વેવંઇશાળ અમારા તે નેમ નગીનો તવ મારી રાજુલ બાળ, ધનરે. ૫ જુગતે જોડુ એ સાંભળી; આવ્યો તમારે ધાંમ; સગાઈ કરોને રાજે નેમની એછે અમારે કામ. ધનરે, ૬ ઉગર તે સેન એમ ઓ ચરાં ધન્ય માહરા આવતીર; તનાયા તે રાજુલ માહરી પાંમે નેમ ભરથાર ધનરે, ૭ શ્રીફળ આપ્યુંરે શ્રી કૃષ્ણને, બોલી વિવાના બોલ; સગાઇ કરીરે રાજુલ નેમના;

ત્યારે વાગ્યા ત્યાં ઢોલ ધનરે. ૮ કૃષ્ણજી કહેરે કોડથી સાંભળો! ઉગ-રરાય લગ્ન લેવુ છે હુકડુ જેથી વહેલુ પરણા'. ધનરે ૯ સુણી ને શીઘ્ર તેડાવીયા જોવા શુભ લગનઃ લખ્યાને આપ્યુ બ્રહ્મણે જેદીન નહિ વિઘન ધન. ૧૦ ઉગર તે સેન કહે માહારે ખાડુખટે ના ઘેર જાન જગશી લેઇ આવજો પરણવા રૂડેરી પેર, ધનરે ૧૧ કબુલ કરીને કૃષ્ણ ઉઠીયા બેઠા મેનાનીમાંય રંગ વાધ્યો રે રંગમેહેલમાં કેવ. ળ કેછે ત્યાંય, ધનરે ૧૨ દુહો શ્રાવણ શુ કવ પંચમી માંહીજ મંગળવાર લગન લેઈ તે દીનનુ આવ્યા કૃષ્ણ દુવાર. ૧૩

॥ ઢાળ ૧૫ ॥ ઓખા હરણની દેશી એનો ઉતારી કરોની દાય કૃષ્ણ નમાં હરખ નમાય કહે કરી નેમ સગાઇ તેનીચા. લી ત્યાંતો વધાઇ ૧ ઉગ્રસેનને ઘેરજ બેટી નમે રાજુલ ગુણનાં પેટી તે કન્યા ને વરશે નેમ મળયું જોડુજ જોઇતુજ જાર સુગી ખુશી થયો સૌ સાથ; નેમવિવાહ કેરી વાંત રાય સમુદ્રવિજય ઘર આગે ૩ ગાયમાનની મંગળ ગીત, આણી મનડે અતી પ્રીત; લગન દીન રહ્યાંછે નજીક, ઠામ જમાવા માંડ્યો ઠીક ૪ કંકોતરીઓ લખાવી અપાર માંહી કેસર છાંટી સાર; તેતો મોકલી દેશો રે દેશ, કૈકવહેવા; તેડાવ્યા નરેસ ૫ નિત ગાવાનો કર્યો ઠરાવ. જેરી તમને પોંકે લાવ; વેંચે ખારેક ખોબા ભરી, તેમાં ફોફળ ભેંગે હરી, ૬ પુરૂષોને ઉપર પાન ભાટ બ્રહ્મણને દેદાન; બીજી સામગ્રી થાય અપાર, વેગે વીવા તણી નિરધાર. ૭ આતો અહિ સરેવ કહેવાય ઉગરસેન ઘરે શું થાય; તમે સાંભળો હવે તેહ, કહે કેવળ ધરી નેહ.

ઢાળ ૧૬ રતનશી ગુણ મીઠડાંરે, એ દેશી ઉગરસેનને આંગણેરે, માંડી કામા ગણેશ; સામગરી સજે સુખકારીરે, વીવા તણી વીશેષ

ઉગરસેનને આંગણેરે, આંકણી. ૧ વાજાં વાગે રૂડા રાગનારે, દીનમાં ચારે વાર; નોબત ગડગડે નેકનીરે, પોળતણી તે બહાર. ઉગર. ૨ વડીઓ મુકે વામા વેગથીરે, મુખડે મંગળ ગાઇ; વીધ વણે પાપડોરે ચુત ચતુરા દઇ ઉગર, ૩ સેલો વણેસુત તાંતણારે, આણી અતી ઉમંગ લીલી પીળી ધોળી રાતડીરે; તે રીતે મડી રંગ ઉગર ૪ સીધાં તે સરવે સજ કર્યારે, સુધારી અનાજ; કંદોઇ તેડયા કોડથીરે, જાદવ જાનની કાજ. ઉગર ૫ ગાવા આવે ગોરી તેહનેરે, બેસવા મસરૂ મોદ; ખારેકો આપી ખોબલેરે, ભરાવે ભારે મોદ ઉગર. ૬ રાજુલ કેરી માવડીરે, ગાનારીઓને નીત; માન આપે મોટે મનથીરે, પુરી ધરીને પ્રીત. ઉગર. ૭ માડવાનો વળી માંડીઓરે, કરવા અતી આરંભ કારીગરી કરે કારીગરોરે કાચે કમાનો સ્થંભ ઉગર. ૮ અકોર ચિતારા ચીતરેરે, છબીઓ નવરંગ સાર; કેવળ કહે એમ માંડવોરે તતખીરે થાય તૈયાર. ઉગર ૯ દોહરા, માંડવડો ગીતરાય છે, શાસ્ત્ર સુરી પ્રકાશ; આગળ કહીશ હું એહનો, અથ ઇતિ ધતિ હા. ૨૩ વાજાં વાગે આંગણે, ગોરી ગીતજ ગાય; તે દેરાજેમતી, મનડામાં મલકાય. ૨૪ રાજુલ હવે રાજી થઇ કેવો કરે વિચાર; તેઓ સરવે સાંભળો, કેવળ કહુ આ ઠાર. ૨૫

ઢાળ ૧૭ દેશી છઠી ઢાળની, રાજુલ તો રૂડીઆ ચીતેજી કરે વડેરા વિચાર મન ગમતુ મલ્યુ માસરૂજી, સુજને નગરી મોઝાર; રાજુલ, તો રૂડીઆ ત્રિશેજી, કરે વડેરા વિચાર; આંકણી ૧ પુરવ પુન્યજ મે ઘણાજી કીધા દેશેજ અનંત, તેના ફળ ઉદે થઇજી મળીઆ મુને ભગવંત. રાકરે. ૨ કાને જેવો સાંભલ્યોજી તેવો પામી હું નાથ. ભવનવું સુખ બહુ ભોગવુંજી પરણી સાથ. રા. કરે. ૩ વર

પામી વરણાગીઓજી નીરમળ નેકી નેમ. જુગતે જોડું માહરૂંજી એ હીરાને હું હેમ. રા. કરે. ૪ જેઠ જાદુ કેશન મલ્યાજી સમુદ્ર વીજ્ય કસુર, સુવાદે જાયા તણોજી આનંદ મારે ઉર રા. કરે, ૫ વસ્તારી વડાં તણાજી મુજતે મલ્યો પરીવાર રીધી અને સંધી વળીજી તેને અપરંમ પાર રા. કરે. ૬ રાજ કરે બહુ દેસનાંજી કૃશન રૂડી પેર, ધન અવતાર માહરોજી વીવા તેને ઘેર. રા. કરે. ૭ કસુર નહીં કો વાતનીજી મ;હરે મન લગીર, ઇચ્છાવર આવી મળ્યોજી, ગુણસાગર ગંભીર રા. કરે. ૮ પરણીને પીઅરમાંજ આવું નહી દીન એક, સાસરે સુખ હું ભોનેવુંજી વાલમ રાખી નિશેક રા, કરે, ૯ માનીતી કરી થાપસેજી નેમ નગીનજી નન; માંગીશ તેતો આપશોજી તેનો તનમાં લાવ રા. કરે. ૧૦ મામા તો માલુતાતનીજી રહેજ્ત અખ્યાતી એમ, હવે તો હેડે ચોટીઆજી પાતળીઆનો પ્રેમ રા. કરે ૧૧ કેવળ કે એ કલ્પનાજી રાજુલે કરી અત્ર વળતી મન મકલઇનેજ લખવા બેઠી પત્ર રા કરે, ૧૨ ॥ ઢાળ ૧૮॥ ગોકુળ વેહેલા પધારજોરે. એ રાગ. સવસ્તી શુભ સ્થાનતોરે. સેહેરદ્વારીકાં ધામ હોલાલ. તેમા વસો વડા તમેરે, નીરમળ નેમજી નામ હો લાલ. વાલમ વેહેલા પધારજોરે, આંકણી. ૧ કુવારે અંતે પુરથીરે કુવારી લખીતંગ હો લાલ. ઉગરસેન રાયની બેટડીરે રાજુલ અંગ ઉમંગ હો લાલ વાલમ. ૨ વંદ્રા વાંચજો માહરીરે; હેતે જોડી દહુ હાથ હો લાલ અત્રે ખુસીમાં છું ખરીરે સાતસેં સહીયરનો સાથ હો લાલ, વાલમ ૩ તમ કુસળનો કંથજીરે લખજો જરૂર જવાબ નુ લાલ, વીગતે વાંચી પટ માહરોરે, બીજો પાડતજો આપ હો લાલ, ૪ વાલા તમકું વીવા કર્યોરે, ત્યારે વાધ્યાં બહું સુખ હોલાલ. નામ જાણતાં

નાથજીરે મનમાં વરસ્યા પીયુ સુખ હોલાલ. વાહમ ૫ માને આપતો માહારારે, મુખડે જુ જુ મકવાય હોલાલ આખા ગામની ગોરીયોરે ગુણ તમારા ગાય હોલાલ. વાલમ. ૬ કિર્તી સાંભળી તમતણીરે, મારૂ ચલેછે ચીત હોલાલ. જેમજેમ જાય છે. દાહાડારે. તેમ તેમ વધે છે પ્રીત હો લાલ. વાલમ ૭ મનડું લાગ્યુંછે માહરૂંરે તમશુ નેમ નગીને હો લાલ જંપ વળે નહી જામમાંરે, જાય દોહલા દાનછે લાલ વાલમ, ૮ હેત તણા હૈયા વિષેરે થાય અતી ઉચાટ હો લાલ વૈભવ વડેરો માંડવારે, ઘડુ ઘટમાં હું ઘાટ હો લાલ. ૯ પરણી આવીને પધારીએ, કરૂ કોડે વિલાસ. હોલાલ. પેહેરી ઓઢીને રેઉજીરે, ફરૂ તમારી પાસ હોલાલ. વાલમ ૧૦ લાડ કરીશ તમ કને, રેજાનુ માગીસ જરૂર. હોલાલ વાતો કરીશ રંગરંગરે, ત્યારે ઠરે મુજ ઉર હો લાલ વાલમ. ૧૧ સુખના સાગર શામજીરે પુરી કરો એ આશ હો લાલ જગત જણાવી લખ આવજોરે રહુંછે હરખ દસ હો લાલ વાલમ. ૧૨ દુહા. કાગળ લખીને આપીયો દાસી કરમો ઝાર; જઈને સુપજે સમને કેજે રાજુલ નાર. ૨૬ એકલી અરીયી ચાલજે કરીશ નહી સંગાથ; ઝટપટ જઈને આપજે નેમજી કેરે હાથ. ૨૭ વળતાં કાગળ લાવજે, જરૂરઆનો જવાબ મુખડે કેજે એટલું, રાજુલ કરે સંતાપ ૨૮ દાશી ગઈ તે દોડતી, નેમજી કેરી પાસ; કાગળ મુકયો કર વિષે આણી મન ઉલાસ. ૨૯ વેગે વાંચો જોઈને, કર્યો મન વિચાર; નેમ કહે નહિ છુટશો, લખ્યા વિના નીરધાર. ૩૦ ॥ઢાળ ૧૯ ॥ પરનારીની પ્રીત, ભવોભવ છંડીએ લલનાં. સર વરતી શુભ સંસ્થાન, કુંવારૂ અંત્યે પુરનો લલનાં વસે ત્યાં રાજુલ નાર, આશા એને ઉરતો લલનાં ૧. લખે છે નેમન ગીન,પત્ર વાંચી

તર્યા લલનાં; તેમાં તમે તો લખે રત ા ાા ા લલનાં. ૨
તેવું તે લખવું આજ, તમારેઘટે નહિ લલનાં; લખ્યું હશે જે લ-
લાટ, તે તો સઉં થશે સહી લલનાં, ૩ પાણીજ પેલા પાજાર. કદી
ન ઉતરીએ લલનાં પરણ્યાજ પહેલો વિલાસ, નારી નવ ધારીએ લ-
લનાં ચારયું વુથારે જાય પાછું પેસે મુખમાં લલનાં; તેથી તે છડી
નાર રહો રૂડા સુખમાં લલનાં ૫ આડી હોય જો રાત વાતે તે ન
કીજીએ લલનાં; એક અરીહંત દેવ, તેનુ નામ લીજીએ લલના. ૬
વિધ વિધ પાળી ધર્મ કર્મ બાંધ છોડવો લલનાં; પડે જો સંકટ તો
ય, ટેક નવ મોડવો લલનાં ૭ સુક્ષ્મ બાદર જીવ ચાલો તેને જા-
ળવી લલના; દયા દીલમાં અથાગ પ્રીત રાખી પાળવી લલના. ૮
એ છે સરવમાં સાર દોસ્તી અને દાખવો લલના; મુકી દો મનનો
મોહ ઝાઝો નવ રાખવો લલના. ૯ ફીકર કરજો ફોક, વરધે વહેલા
આવશું લલના કેછે કેવળના શામ, જાન રૂડી લાવશું લલના. ૧૦
દુહા. નેમે લખીને આપીયો, દાશીને તે જવાબ; શામા પટ લેઇ
સંચરી, એકલી આપો આપ. ૩૧ જઇને ઝડપ તે મુકીયો, રાજુલ
કેર હાથ હુંશે લેઇને ચાંપીયો. કાગળ રૂદીયા સાથ. ૩૨ વળતી વા
ચી જોઇને, પ્રભુજી સ્મરવે મન; દાસીને કે કંથડે કીધા શાજ વચન
૩૩ દાસી કે નથી બોલીયા નકી છે એ સરત; વાંચીને લખી આ-
પીયો, કાગળ મુજને તરત ૩૪ રાજુલ વાત સ્હી હવે, મંડપ થયો
તઇયાર. રચના તે કેરી રચી, તેનો કહું વિસ્તાર, ૩૫ ॥ ઢાળ
૨૦ ॥ મી, રાગ ઓખાહરણની દેશી, મંડપ હરખના રચી છે સારી
દેવ સરખા જુવે ધારી ધારી; આરસપાણની બાંધી છે કોર માહી
પાથર્યો કાચબીલોર. ૧ હોડીતખતા અને ઝમરૂખ જોતા મહી જ-

ણાવજ મુખ; સ્થંભ કોચીને પાલ્યાછે મણી તેથી શોભા તે મુર્ય ની બની. ૨ દુવાર કમાનો સામારે સામી, ચીત્ર જોતાંતે નહી કશી ખામી; મહી ચીતર્યા પંડીત ભણુતા, મહી નાણાવટી નાણું ગણુતા. કેક ચીતર્યા દેશ નરેશ તેમાં ઠેર નહી લવલેશ મહી ચીતર્યા ઇદ્ર ઇદ્રાણી, જાણેવદસે મધુરી તેવાણી.અમહી ગાંધરવ ચીતરયાસાર. જાણે કરશે તે મુખઉચાર મહી ચીતરયા બાઝતા મલ્લ, એક ઓનું જબરૂં બળ. ૫ મી ચીતરયા હસ્તીને ઘોડા સામા સામી બણેના જોડા; ઉપર બેઠા અનામી અસ્વાર, જોતાં જણાય મહા જુજાર. મહી છબીઓ સિંહ વિકરાળ, જાળ દેશે તે ત્યાંથી ફાળ; મહી ચીતરયા પરવત પહાડ, ઝાઝા ચીતરેયા તેમાં ઝાડ ૭ સાગ સીસવ ખુખડ સારી, આસોપાલવ ચીતર્યાં ધારી; આંબે કેરીઓ લટકે ઝાઝી, જાંબુ જાંબુડે રહયાં બાઝી. ૮ તેની વનસ્પતી ભાર અઢાર; મહી પંખી તણો નહી પાર; મહી પોપટ મેનાને સુડા, બેઠા પાંજરે બોલે રૂડા મહી ચાતક ચીત ચકોર મહી કાઢયા કળાઅલ મોર;; મહી કોયલ અંબને ડાળે, જાણે બોલશે રાગ રૂપાળે; ૧૦ તેરાં ચીત્ર પંખીના સાર તેની સંખ્યા તણો નહી પાર; મહી ચીતરયા ચંદને સુર, તેથી શોભા બની ભરપુર. ૧૧ જુદી જાતના કહેવાય જેહ, ચીત્ર કહાડયા સરવે તેહ; ગહી મોતીલતાવો લેકે મહી ફુવારા ચતર બેકે ૧૨ જળહળ તે ઝગીકે જોત, જાણે ઉદે થયાજ ઉદ્યોત મહી રૂડા ભરયા છે રંગ, જોતા માંડવો થાય ઉમંગ, ૧૩ ભીંતા સોના રૂપાની રસેલી, જાણે શોભા તે સુર્યની મેલી; આતો ઉગરસેન અવાસ, કહે માંડવો કેવળદાસ. ૧૪

દુહા. એ રીતે અહીં માંડવો રચીયો રૂડો પેર; ધામ ધુમ ધ-

મળી રહી, ઉગ્રસેનને ઘેર. ૩૬ આનંદ ઓછવ થાય છે મંડપ કેરી માંય; લગન કે શુ નીપજે હવે કૃષ્ણને ત્યાંય; ૩૭ ।। ઢાળ ૨૧॥ રાતા ઘોડા રણુ પાખરીઓ, શ્રેત ધર્યો શણગાર જોને; તેજસ્વી તો દસે તેમાં, મીનાકારી કામ જોને. ૧ માંડવાની રચના કેતાં, પામુ નહી હું પાર જોને; ઇદ્રાસનથી અદકી શોભા, બનીછે તે ઠાર જોને ૨ નીતયે નવલા નવલી તેમાં, નટા રંગો થાય જોને; આંગણા આગળ બેસી પુરની, નારીઓ નેમને ગાય જોને. ૩ દેશો તે દેશના આવી પોકયા, જોને જવા રાજા જાને; શેનાપતી આવ્યા સાથે ડંકા દેતા ઝાઝા જોને. ૪ સગાને સંબંધી આવ્યાં, અતી એલંકાર જાછે; એ એકને આદર દઇને, કૃશનજી ઉતારે જોને. ૫ ઝાઝા માને જમવા સાને, બળદેવજી બોલાવે જોને; તે દેખી ને શેહેરના સજ્જન, રૂદીએ રાજી થાય જોને. ૬ નર નારી તો સરખે સરખાં, મળી કરે વાતો જોને; જરૂર જઇશું જાને સર્વે, મુકવી નથી વાતો જોને કોઇ કહેછે બગીએ બેશી આગળ જઇશુ જોડે જોને; કેઇ કહે છે રથમાં આપણુ જઇશું જોડે જોને; કોઇ કહે છે રથમાં આપણુ, ગાણા ગઇશુ કોડે જોને. ૮ કોઇકે વહુઅરો મરીઆદામાં કેછે કંથને છાને જોને; રજા આપો રાજી થઇને, મ્હારે જાવું જાને જોને. ૯ કોઇ સખા શોભીલા તે, વદે વડી વાણુ જોને; કોઇ કહે છે વરઘોડામાં, જોજો મહારી બાણુ જોને. ૧૦ કોઇ કહેછે ચારક જોડી, સઉની આગળ જઈશું જોને; કોઇ કહેછે વેહેલે બેસી, અમે ધીતો પહેચુ જાને ૧૧ એ રીત તો કેવળ કેછે, બોલે જાદવ બેલ જોને; નર નારીએ નકી કરયાં જાંને જાવા કોલ જોને. ૧૨ દુહા. સામાન સજે સાર હે થી, જઇ પોતાને ઘેર; રાજી થઇ રૂદીયા વિશે, નર

નારી તે પેર. ૩૮ કુટુંબ કબીલા સમીતને, જમાડે ઝાઝે માન; સાદ પડાવ્યો શેહેરમાં, કૃષ્ણ જોડવા જાન. ૩૯ પીઠી ચોળીનેમ ને અતિ સુગંધીદાર; નાપીક નવરાવીયા, હેમ કળસ લઇ સાર. ૪૦ શણુગારીને નેમને, કરે હવે તઇયાર; કેવળ કહેછે કોડથી, તેનો કહુ વિસ્તાર. ૪૧

। ઢાળ ૨૨ મી । મામેરાની દેશી. જાદવા વરઘોડે ચઢે, આક ણી. અંગ આભુષણો બાખી ઓપતાં, પેરી નેમનગીનજી નાથ. જા. ૧ કાં પુંચી બાજુબંધ બાધીઆ, સોના સાંકળાં શોભાવી હાથ. જા. ૨ દશે આંગળીએ વેઢને વીંટગો ભારે નંગની પેરીહુજડીત. જા ૩ કોટે મોતી માળાઓ મહા મુલની, પેરી ધરીને પ્રીત, જા, ૪ કાને નવ લખી કુંડળ શોભતાં, ઉપર વાળીએ ધાલીને વેળ જા ૫ માથે મુગટ તે બંધ રૂડુ મોળીયુ મુકી હીરાણાણેકનુ જડેલ જા, ૬ મોતી તોરા લટકે એ મોળમાં, ઉપર શોભે કલંગી સાર. જા ૭ અંગે જરકશી જામો પેરીઓ; તેના તેજ તણો નહી પાર, જા. ૮ કમળા કુમકુમ ટી કર લેઇને. કર્યુંતિલક તેમને ભાલ. જા- ૯ વળી અજન કરયું કાજળ આંખમાં, તેને ટપકુ કરયું એક ગાલ. જા, ૧૦ માથે ખુંપ નાખ્યો મોતી આળનો કેડે ધાલીજ હેમ કટાર, જા ૧૧ પગે પેરી મોજડીઓ મોતી ભરી. ખભે સેલું મુસહાર; ૧૨ હરમાં શ્રી ફળ ફોફળ બાડલા, ભરી પસલી માંહિ મોહોર. જા. ૧૩ ચઢતાં ઘોડે દુદંભી ડંકા વાગીઆ, બીજાં વાજાં વાજે ઘણે ઘોર, જા ૧૪ રૂક્ષમણી અરી રામજુ દીવડો, માથે મુકયો મોતી બંધ મોતી બંધ મોડ. જા. ૧૫ બીજી બની ઠની ગત્ય ગોરીઓ કહે કેવળ ધરીને કોડ. જા. ૧૬ । ઢાળ ૨૩ મી । રાગ ઉપર પ્રમાણે. શોભા

શી કહુ તેહની આંકણી, ગાવા મળી ગૌરડીઓ સઙિ ગામની, સજી સોળ અંગે શણગાર; શોભા શી કહુ તેહની બત્રી શસ્ત્ર ગોપીઓ મહી કૃષ્ણની, તેતો એક એકથી બના સાર, શો. કઇક મોતી પરે, ભાલ વાળ વાળમાં તેમાં સીથે બરેલ સીંધુર શો. સઉ પગે કલ્લાંને કાંબી ઘુઘરા, કઈક પેરીઆ ફુલ નેપુર. શો. ૨ હાથે ચંદન ચુડાને રૂડી ચુડીઓ તેમાં ગુજરીઓ તે વીશાળ શો, કાને લટકે ઘુલર ઝાલોળીઆ; વળી પેરી દાંભણીઓં કપાળ શો. ૩ તેમાં ઓઢણે ચોડયા કઇક ચાંદલા, કપક ટીલડીઓં કરી આડ. શો, કઈને વાળીઓ, એ-ફરતી મોતી તણી વાડયા, શો. ૪ સઉની કોટે કાળીગાંઠી, પાટીઆં, ઉપર ઝુમણે હેમનો દોર. શો, ચંચળ વસ્ત્ર પહેરયા અતિ ઓપ તાં કપને બાજુકે કસબની કોર. શો, ૫ કેઈક શોળાં પેહેર્યા ને કઇક સાડીઓ, કઇક ચુંદડીઓ ને ચીર. શો. કેકે ઘરેચોળાં બાંટ ઘણા પહેરીઆં. વાંકા અંબોડા વાળીને શીર, શો, ૬ ઘુઘરપટ પેહેરનાં કે કે ઘાઘરા, તેની ઘુઘરીઆ ઘમ ઘમ થાય. શો. એવી રીતે અલંકાર અતી સજી, સરવે નારીઓ નેમને જાય, શો. ૭ છપ્પન કોટી કુંવરો જાદવ તણા, સાથ થયા, ઘોડે અસવાર, શો, બીજા બન્યા વાત નુતરમાં થકી. તે પણ તેમ સજી શણગાર શો. ૮ કડાં કંદોરા વેઢતે, વીંટીઓ, તેમાં નંગનું તેજ અથાગ. શો. સાલ દુસાલા શોભા ખભે ભલાં, ફુલી સાથે મુગટ બંધ પાગ. શો. ૯ આમી નહો પોશાગ શણગારમાં જાણે ચઢયા દેશાધીરીરુપ, શો ઘના વાંકડા, અને દીસે ફાંકડા, એક એકથી અદકે તેરૂપ. શો. ૧૦ કેક બગીએ બેઠાને કપકે ચારટે, કઈક વેહેલે બેઠા ધરી વાહાલ. શો કાંઇક મેને બેઠા મુકી જાળીઆ, કાંઇક છોરૂ બેઠા સુખ પાસ શો. ૧૧ કાંઇક

પેહેરી ઓઢીને બેઠી નારીઓ, ગાવા રથમાં તે રૂડા રંગ, શો. કાંઇક બેઠી સજ્યશો સખરામમાં, છોરૂ ધાવતા લઇને સંગશો, ૧૨ કાંઇક હુંસે બેઠા સાજન હાથીએ, ઉપર સોનેરી રુજીને સાજ શો, આગળ હસ્તી ઉપર નોબત ગડગડે, એનો આનંદ થાય અવીજ, શો ૧૩ બીજા ડંકા ઢસે ઊંટ ઘોડલે આગળ પચરંગી ફરકે નીશાન. શો. હય હાથી બળદ બહું શણગારીઆ. ઉપર નાખી ઝુલો જરીઆન શો. ૧૪ છત્રી લાખ સંઘાથે વાજાં વાગતા તેથી, ગાજી રહ્યુ બધુ ગામ શો. નરનારી સજજન સઉ શહેરના. જોવા મળીયા મુકી પોતે કામ. શો ૧૫ ઈંદ્ર આવ્યા જોવા ઇંદ્રાપુરથી. લેઇ ઇંદ્રાણીઓને સાથ. શો. દેવ આવ્યા વર્દ્ધમાન બેસી વડા, જો વા વરઘોડો નેમનાથ શો. ૧૬ આથી અદકો તે ઠાઠ જામ્યો આંગણે કહેતા કહી ન શકાય ભરપુર. હવે ચાલતો થયો વરઘોડો, કહે કેવળદાસ જરૂરે. શો. દુહા વરઘોડો સઉ દેખીને રાજી રૂદીએ થાય; વેગે વેધાવી નેમને, ગુણલે ગરવા ગાય, ૪૨ કોઇ કહે ધન નેમજી; પરણે રાજુલ નાર કોઈ કહે રાજુલ ધન, પામી તેમ ભરથાર. ૪૩ અન્ય અન્ય એમ નેમનાં કરે, કંઇક વખાણ; કંઇક વખાણે નારને રાજેમતી પરમાણ. ૪૪ પરણ્યા બીના પાછા જશે, તોરણથી તતખેવ, નેમ તજે રાજેમતી, ગગન કહેછે દેખ. ૪૫ વરઘોડો ગયો વડેરી ફરવા વાટ; પીઠી ભરી રાજેમતી ધડેછે કેવા ઘાટ. ૪૬ એટ. સૈયર બોલાવી કહે તેનેસંગ, મન્યશુકનથાય મુજને જમણુ ફરકેઅંગ ૪૭ મારે સૈયર દોડતી. ઝટપટ તુજથ આવ્યા; સમાચાર શુભસ્વાગના, વેગેવેસેરી લાવ્યા; ૪૮ શામા તે સામીમળી, વરઘોડે ને જરૂર; અથ છતીથી જોઈ ને આનંદ પામી ઉર. ૪૯ દેખીને ગઇ દોડતી. રાજુલકેરી પાસ;

વરઘોડો વર રાયનો, આવે આપ અવાસ. ૫૦ શોભા શી હું વરણુ. વું. જબરી જાદવ જાન; અંશ કહું એમાં થકી, કુંવરીને ઘરને કાન ૧૧

॥ ઢાળ ૨૪ ॥ ઘોળ વરઘોડામા આગળ હસ્તી ઓળરે વરઘોડામાં મદઝરંત મસ્ત ડોલેરે; વરઘોડામાં કચ્છી મુલતાની ઘોડારે, વરઘોડામાં સોરઠીઆ સુભ જોડરે. ૧ વરઘોડામાં વિધ વિધ વાજાં વાગેરે. વરઘોડામાં ગાયછે રૂડે રાગેરે. ૨ વરઘોડામાં બગીયો તે શસ્ત્ર તે ચારરે. વરઘોડામાં પાલખીનો નહિ પારરે. ૪ વરઘોડામાં રથને માફા તે છે ઘણારે, વરઘોડામાં મેના તણી નહિ મણારે. ૫ વરઘોડામા વેહેલો અને ઘોડા ગાડીરે, વરઘોડામાં ચાલે ચારકો આગાડીરે. ૬ વરઘોડામાં ધજા પતાકા બહુ ડંકારે. વરઘોડામા વરાદિસે વળી વંકરે, ૭ વરઘોડામાં જનૈયા જાદવ ઝાઝારે, વરગોડામાં દેશો તે દેશને રાજારે. ૮ વરઘોડામાં આભ્રણ ઓપે અનુપરે. ૯ વરગોડામા જાનડીયો ગાય ઝાઝીરે, વરઘોડામાં રૂપે રૂડીને તે તાજીરે ૧૦ વરઘોડામાં જાચકો જે જે ઉચ્ચારેરે. વરઘોડામાં સુભદ્રા લુણ ઉતારેરે ૧૧ વરઘોડામાં અવલ દીપે વરરાયરે. વરઘોડાને ઉપમા સેની અપાયરે.

દુહા. વરગોડો વરણવતાં, પાંમુ નહિ હું પાર; સંક્ષેપે સમજો તમે એથી અતિ વિસ્તારે. ૨૫ તે સુણતાં રાજુલ કહે, સાંભળ મારી બેન; જઇને જોઇએ. વરઘોડામાં ચેન. ૨૭ એટલે સૌ સૈયર મળી, ગઇ માળીએ સાથ; કેવળ કેછે કોડથી. નિહાળ નેમીનાથ ૨૭ ॥ પરનારીની પ્રીત ભવોભવ છંડએલના એ દેશી. જુવે છે જાનની વાટ, રાજુલ બેઠી માળીએ લલન; સાહેલીઓ સઉ સાથ, ચઢીછે ચટારીએ લલનાં. ૧ એમ વડેરીરે એક બોલે. રાખે મુખડે

લલનાં; એ આવી અએલાની જાન, જોને મેયર ઢુંકડે લલનાં. ૨ ગાજી રહયું બધું ગામ, વાજા કેરા ધોંસમાં લલનાએ ભરકે જરીનાં નીશાન, કેરા જોરમાં લલનાં ૩ એ આ સાજન તણે શીર, મુગટ બાંધ્ય મોળીઆં લલનાં તે પણ તનાં તમામ, દીસે રંગ ચોળીઆં લલનાં;૪ ઝળકે છે શોનેરી રંગ, થે ઘોરી જોડેલા લલનાં કેક દેવ તણા તન, તન, કુદાવે કોડ ઘોડલા લલનાં ૫ એ આવે અશ્વ અનેક બીજા વાહનો બહુ લલનાં. ઉપર અનામી અસ્વાર. શે ભા તેની શી કહુ લલના ૬ જોને રસીલીએ બે વચ્ચે વરરાયરેછે લલનાં; તારા મધ્યે જેમ ચંદ્ર,તેવા તે દેખાય છે લલનાં ૭ જોને રાજુલ નાર રાજી રૂદાએ થઇલલનાં કેવળ ધરી કોડ, પછી ઘરમાં ગઇ લલનાં, ૮ દુહા જાન આવી તે જાણીને, ઉગરસેન મહારાજ; સાકરે સસીલજ મોકલ્યુ જાનઇયાની કાજ ૫૫ વગતી વાજતેગા જતે, સમઇયાણાં જઈ ભાવે ભેટયા કૃષ્નને, ઉગરસેન તે ધાઈ ૫૬ કરજોડીને કોડથી; સઉને કરી સલામ. વરઘોડો લઇ રાયજી, ગયા પોતીકે ધામ. ૫૭ શોના મહેલ સોહામણો, હીરારત્ન જડીત; સોંપ્યો તે જઇ જાનને; જાનીવાસ ખચીત, ૫૮ ઉગરસેન તે સરવને દમને ઝાઝાં માન; ભોજન પીરસી ભાવતાં જમાડી જુગતે જાન ૫૯ વેળાએ વળી આપીયુ, નાવણ માટે નીર; પીઠી ચોળી નેમને, સુંવારયું ત્યાંહિ શરીર. ૬૦ શણગારી આભરણે વરને કરયા તઇઆર; ધામ ધુમ ધમકી રહી, તેનો કહુ શો પાર. ૬૧ વીધ વીધ વાજા વાગતાં, નાટરગ થાય; હસ્તાંપર બેસી હવે, નેમ તોરણે જાય. ૬૨

॥ ઢાળ ૨૬ મી ॥ રતન શી ગુણે માંઠડાંરે એ દેશી નેમ નગીન ગયા તોરણેરે, રાય ઉગરસેન દરબાર હસ્તી ઉભો રાખ્યો માંડ-

વેરે, તે ઉપર વર અસ્વાર; નેમનગીન ગયા તોરણેરે, આંકણી ૧ ઉગ્રસેનને આંગણેરે, ઘણો થઇ રહ્યો ધમકાર; સામા સાગી વાજતં વાગતાંરે એક એકથી નાદે સાર નેમ. ૨ પુખણુ પેલો મોકલ્યારે. બાજોઠ હેમનો મ્હોર; સળીયા અને સપુટીયુ. લઇ આવ્યા રાયના ઓર. નેમ ધુસળ મુશળ રવઇયોરે, કુમ કુમ ત્રાકને તીર; હેમ ઝારી ઓર. હાથમ રે તેમાં નિરમળ ભરીયુ નીર. નેમ. ૪ હાલતી માલતી નિકળીરે. પુખવા રાજુલ માય; કામળા કુશ્નને કોડથીરે, એ નારીઓ ઝાઝું ગાય નેમ. ૫ સામગરીએ પુખવારે, ઘેર રાજુલ બેઠી છે પાટ; પશુ પુરેલ પણે પાંજરેરે, તે કેવો ઘડે છે ઘાટ. નેમ. ૬ પશુ કહે પશુ ભાષમાંરે, આજ આવીઓ આપણો કાળ; એમ ત્રણેએ જાણીયુંરે, તેણી પટી તમામને ફાળ. નેમ. ૭ મહી એક પશુડી પ્રસવેલીરે, તજી બચ્ચાં પુરી ત્યાંય; ઉઠે બેસેને થાય બાકળીરે, બહુ કુદે બાપડી માંય, નેમ, ૮ મરઘ કહે શુણ મરઘલીરે, ના થઇસ તુતો નીરાશ; દીનદયાળ છે નેમજીરે, નકી છોડાવશે રાખ આસ. નેમ. ૯ અન્યો તે અન્ય એમ ઓચરેરે, પશુ પખી જાત અપાર; નેમજીછે હસ્તી ઉપરેરે. હવે તેનો કહુ વિસ્તાર. નેમ. ૧૦ ઉતરે વર ગજ શીરથીરે પુખાવા તત્કાળ; એ સમે છોડી શુભટેરે, બહુ બંધુકો જંજાળ. નેમ. ૧૧ ભડકયા ભડાકા તે થકીરે પશુઠાએ કરયા પોકાર; ઓચર્યા એમ સુણો નેમજીરે, તમે આજ અમારી વાર, નેમ. ૧૨ શબ્દ પડયા એ સુસરારે, કરેલ ઝાઝે જોર, નેમ પુછે નર સારથીરે, માંડવે આ શો શોર. નેમ. ૧૩ સારથી કે સુણો ભારથીરે પશુડાએ કરયો પોકાર; પકડી પુરેલ છે પાજરેરે, કાલે કરવા કાજ અહાર નેમ. ૧૪ અત્યારે રાજુલ પરણાશેરે, એનો પ્રાણ જાશે

પરભાત; નુતરે ગોરવ માસનોરે, તે જમશે જાદવ નાત નેમ ૧૫ નેમ કહે એક નારથીરે, આ થાશે પાપ અપાર; માટે પરહરી પ્રેમદારે, હું લેઉ સંજમ ભાર. નેમ. ૧૬ દુહા. નેમે ત્યાં નકી કરી, પુછી સરવે પેર; હસ્તી હાંકયો પાંશરો કસ્સે થઇને ઘેર. ૬૩ જાણુ થતાં તે જાનમાં, વાત બધે ફેલાઇ; આગળ આવી ક્રસ્નએ, રસ્તો રોકયો ધાઇ. ૬૪ રીસથતાં વરરાયને, હાળાં થયાં સઉ લોક સાસુ સાસરો સાભળી થઇ ગયાં સમ સોગ ૬૫ રાજુલે વરરાયની, સુણ્યું ત્યાં વાતજ કારણુ, મુરછા ખાઇને માનુની; ધસી પડી તે ધરણુ. ૬૬ ।। ઢાળ ૨૭ ।। વીર કહે ગઉતમ સુણો. એ દેશી ભંગાણુ પડયુ ભારે જાનમાં, જતા વર રીસાઇરે; માંડવે નહિ કો માનવી, પાછળ પોકયું સઉ ધાઇરે. ભંગપડયું ભારે જાનમાં. આંકણી, ૧ વાજા તે બંધ કર્યાં વાગતાં, ગાવા બંધ કરી ગીતરે વારવા ચાલ્યા વરને, નરનારી ખચીતરે, ભંગાણુ. ૨ ફરી ઉભો રાખ્યો ક્રસ્નએ, રો । આગળ વાટરે; પુછે ઓ નેમજી પાતળા, નહિ આપ એ ધાટરે, ભંગાણુ.૩ જેવા તેવા નહિ રાંક રઇયતરે; વિચારો મન વીરલા, કેમ ગુમ ગઇ ગતરે ભંગાણુ, ૪ બળદેવ કે બંધવ નેમજી, નારી એ ન મુકાયેરે; ભોગવે બીજો ભામની, તે કેમ અમથી જોવાયરે. ભંગાણુ. ૫ કુંવારે નહિ દાવો કોઇનો પરણુ પુરો હકરે; માટે કહયું માનો માહરૂ ઝાઝી મુકી દો ઝકરે ભંગાણુ. ૬ નેમજી શું નાઠા નારથી, બળીઆ થઇને વારરે; મસ્કરીઓ કરશે માનવી, નીરખાં તમારૂં નીરરે ભંગાણુ, ૭ કમળા કહે કર જોડીને, માનો નેમદીયરરે; પરણીને પરહજો પ્રેમદા, પછી રહેશે પીયરરે, ભંગાણુ. ૮ હસ્તી હકો તન માંડવે કહે માતાજી મુખરે; પાછા વળેથી માહરી, લાલ લાજ કુખરે

ભંગાણુ. ૯ માહર છો માહા જોરમાં, કાયર નહિ આપ કુળરે જાહેર છો જદુ જગતમાં, સાહરને નહિ મુળરે ભંગાણુ ૧૦ ચિંતા તજી પુત્ર ચીતની, પરણો રાખીને પ્યારે; મુકાય નહિ એ માનુની, કહે માત તે દારરે ભંગાણ, ૧૧ કહક જાદવ આવી કરગરે, માનો નેમ કુમારરે, જક તો ઝાઝી સારી નહિ, વદે એમ અપારરે ભંગાણુ. ૧૨ નેમજીએ તોરે નવ ધરયું કોઇનું કાનરે; અંતે ઉગરચંદ આવી-આ, મુકી માનવા માનરે ભંગાણુ ૧૩ ઓળા ખોળ આગળ પાથરે આનંદ થઇ ઉલાશરે; પાછા વળોને પરણુલા, અતી મુજને આશરે ભંગાણુ ૧૪ કોણ કારણે કોણ કરી, હુશ મહીજ હાંણ્યરે; કેવળદાસના શામજી, વદે તે મુખવાણુરે ૧૫ ।। ઢાળ, ૨૮ ।। તમ સરીખો જગમાં કો નહિરે, નેમ કહેનવા પરણુવુરે, સજન જાણો ગરર, હો ભવીઆન આજ નહિન દેખી મુજનેરે, અંદેશો પડીઓ ઉર હો ભાવી આન નેમ કહે નવી પરણુવુરે. આંકણી ૧ તરત આવતાં તોરણેરે. પશુડાએ કરયો પોકાર. હો ભવીઆન, તેરે સુણીને મુજ તનમાંરે ખારો લાગ્યો સંસાર. હો ભવીઆન, એક તે કામ કારણેરે. એ અનંત જીવની હાણુ. હો ભવીઆન તેથી સુણીને ત્રીજયનેરે, થરથર ધરકે છે પ્રાણુ હો ભવીઆન ને, ૩ ધીખ ધીખ તેથી પરણુવુંરે, ધીખ પડયુ માન તાનનેરે, ધિક પડયો સંસાર. હો ભગવીઆનને. ૪ જુઠો માયા જાળ મોહનીરે જુઠો સગાનોસાથ. હો ભવીઆન. જુઠુ જગત જાણો કારમુરે, જેમ ધુમરમાં બાથ. હો ભવીઆન ને ૫ તુછ જાણી મેં તમામનેરે, ટેકથી કીધા ત્યાગ. હો ભવીઆન સંસાર સ્વપનુ જાણીનેરે, વાલો કર્યો વૈરાગ હો ભવીઆન. ૬ મનુષ્ય દેહ મહા મણી મળેરે, તેને ના ગાળુ વ્યાર્થ. હો ભવીઆન. જેને કાર-

ણુ હું આવીઓરે, તે નો સાધવો અર્થ હો ભવીઆન, ૭ મારગ મુકાને આહરોરે સમજી મનમાં સાર. હો ભવીઆન, અધિકમાંથી ઓછું કહુંરે, નકી ના પણુ નાર, હો ભવીઆન ને, ૮ ત્રીજંચને ત્યાં છોડવીનેરે મુકાવ્યા વનમોઝાર. હો ભવીઆન. વળતી પળ્યા પંથ નેમજીરે. હસ્તી હંકાવી તે ઠાર. હો ભવીઆન ને. ૯

દોહરા. જાન બધી ઝાખી પડી, ઝાખા થઇ સહુ જન; પાછા તે પણુ પરવર્યા, આપ આપ ભોવન ૬૭ હેંહાકારવરતાઇ રહયો ઉગરસેન અવાસ; પીઠી ભરી રહી પ્રેમદા, તેથી પડીયો ત્રાસ, ૬૮ જાણુ થતાં રાજેમતી, અતિ કરે ઉતપાત; નેમ નગી પાછા ગયા, તેવી સુણુતાં વાત, ૬૯ રાજુલ કે રૂદીયા વિષે, જાય હસ્તથી રત્ન; માટે રોકી મારગે કરૂ વળી પ્રયત્ન ૭૦ લજયા મુકી લોકની; નિકળી ઘરની બહાર; સાદ કરંતી સંચરી. પેઉની પાછળ નાર. ૭૧

॥ ઢાળ ૨૯ ॥ આવોને મંદીર માહરે, હોલાલ, એદેશી હલકા હાંકોને સ્વામી હાથીઓ હોલાલ હું આવું તમારી પાસરે નગીના નેમ. ત્યારે તમે ત્યાંથી ચાલજો હોલાલ મુજને મળવા તણી ઘણી આશરે નગીના નેમ, હલકા હાં કોને સ્વામી હાથીયો હોલાલ. આં-કણી ૧ ભેળા થઇને મને ભુધરા હોલાલ, વળતી વનમાં જાવરે. ન. ને. તોરણુથી શુ પાછા વળ્યા હોલાલ, ભંગ કરીને ભાવરે ન. ને. હો દયા જાણી ત્રીજંચની હોલાલ, તેવી જાણી મુજ નાથરે, ન. આશા પુરણુ પાડો આ સમે હોલાલ. ફરી અહી મારો હાથરે. ન. હ. ૩ દયાળ થઇને દીલમાં હોલાલ, દુર કરો મારૂ દુખરે. ન. હું ઘણી છે હૈયા વિષે હોલાલ તમશું ભોગવવા સુખરે, ન હ ૪ પોકી ચતુરા ત્યાં ચોંપથી હોલાલ, કરતી ઉચાટરે ન આગળ આવી ઉભી

રહી હોલાલ, રોકી રસીલાને વાટરે. ન. હ.૫ કરી કુને કોટે કરગરે હોલાલ જુવંતી જોડીનેરે હાથરે ન અપરાધ શો અબળા તણો હોલાલ, નકો કડો તમે નાથરે. ન હ ૬ કહ્યુ માન્યું નહી કોઇનુ હોલાલ, જયારે તમે જાદુરાયરે' ન ત્યારે પડયું તરત આવવુ હોલાલ, પોતે ચાલીને પાયરે. ન હ ૭ રાખોને રાજવી માહરો હો; લાલ, આબ્યા તણો અતબારરે. ન ને ગણી થઇ વાતો ગામમાં હોલાલ; કહું શું વારંવારરે ન હ ૮ પરણોને પેઉ પાછા વળી લાલ, અંદેશો તજી ઉરરે ન હશીને હાકોને મુખડે હોલાલ, જક જવા દઇ જરૂરરે ન હ. નાઠે તે નહી થાય છુટકો હોલાલ કામા કહે અજકંગ રે ના ઝાઝુ કરોતો જાદવા હોલાલ, આપુ નહીં જાવાં પંથ રે. ન હ ૧૦

દુહા નેમ કહેછે નારને, તુજને કરી મેં ત્યાગ; જરૂર મનમાં જાણજે, પાછો ધરૂ નહી પાગ ૭૨ ત્યારે બોલી તારૂણી વાલમ સાથ વચન; કેવળકે કહુ સાંભળો, નર નારી ધરી મન ૭૩

॥ ઢાળ ૩૦ મી ॥ ઓધવજી સંદેસો કેજયો શામને. એ દેશી પરણ્યારે વીનારે પેઉ કેમ પરહરી, કોનો સ્વામી શો છે અમારો વાંકજો; તોરણીએથી કેમ તમે પાછા વળયા રડતી મુકી રસીયા મુજને રાંકજો. પરણ્યારે વીનારે, પેઉ કેમ પરહરી આંકણી ૧ નેમજી નાવલીયો કહેરે નારી સાંભળો લેશ નહિ તેમાં તમારો વાંકજો; કુવારા વિયોગ મુજ કરમે લખ્યો; છુટે કેમ તેછઠી પડીયો આંકજો. નાવલીયો કહે છે નારી સાંભળો આંકણી ૨ રાજુલ બેટીરે પરણોને મારા બાપની, બીજી મુજને મુકી નાની બેનજો; તેનાથી સુખડલાં સ્વામી ભોગવો, રૂપે રતીના સરખા છે સઉ ચેનજો પ૧૦ ૪ નેમજી

—આ લોક અબળાને હું પરણુ નહી પરલોકે છે સગાઇ કરેલી નારજો; સજમ લઇનેરે સુખે સંચરૂ શીવ વધુ વરવા પ્યારી નિરધારજો. નાવ૦ ૪ રાજુલ મુજનેરે પરણીરે માગો મુખડે, સ્વામી મારા જો જોઇ એતે આજજો, માલમતાને આપુ કછી ધોડલા; ઉપર આપુ ઉગ્રસેનનુ રાજજો, પર૦ ૫ નેમજી—મુખડેરે માગુછુ મન દઇ મુક્તી, તેથી સળશે અવિચળ મુજ ધામજો; રાજને પાટ રે ત્યાં ત્રણ લોકનુ, ભગવાનનું છે ભારે વળી ભાવજો ના ૬ રાજુલ—કુવારી કામાતે દાહાડા ડોહલા જાવાના જાણોછો જાદવ મુખજો; જોબનીયું ચડતુરે ઝાઝા જોરમાં તેદારા ને ડેહ દિસે ડે દુખજો. પર૦ ૭ નેમજી—કુંવારી કન્યાનેકંથ મળે ઘણા તેથી પરણો ફાવે તેને નારજો ગુણમાંર ગંભીર ને કુટડા, અવનીમાં છે મુજ થકી અપારજો. નાવ૦ ૮ રાજુલ—અવનીમાં અવર પુરૂષ માહરે, તમ વિના તે બાંધવ સર્વે બાપજો; અજાણ્યુ નથીરે તેમાં આપનુ, જાતીને સીદ કરાવો સંતાપ જો પર૦ ૯ રાજુલ રાજુલ—આઠરેભવ રાખી પ્રીતડી નવમે ભવ શું ભુલી ગયા તે ભાનજો; સ્વામીજી થઇનેરે સુખ મુજ આપીયા, અનુભવથી કહુછુ આજ નિધાનજો, પર૦ ૧૦ નેમજી—આઠ ભવ મેં રાખી આગળ પ્રીતડી, નવમેં ભવ વારો તમારો નારજો; સંજમ લઇને સાથે સંચરો પ્યારી પ્રીતલડીનો રાખી પ્યારજો, નાવ ૧૧ રાજુલ—પરણીને છ માસિક સંસાર ભોગવી, સંસાર ભોગવી, સંજમ લઇશુ આપણ એ સજોડજો; કેવળરે કેછે એમ કામા કરગરે પેઉજી માહારા પુરણ પાડો કોડજો, પર૦ ૧૨

દુહા—ઉથલ પાથલ અવની પડે, અવળો ઉગે ભાણ, નેમ કહે તોય નારને પરણ્યાના પચખાણ. ૭૪ ॥ ઢાળ ॥ ચુંદડી લિના શુ આવ્યોરે, એ દેશી. કેમ તમેતો કોડરે. તોરણી એ આવ્યા; જાન સંગાથે જબરીરે, શુ જોઇને લાવ્યા. ૧ ભોજાઇઓની પાસેરે માગ્યું

મવરાવી, વરઘોડે ચઢતાંરે શરમ ના આવી. ૨ પીઠી તો ચોળાવીરે. પરણ્યાને ઠાઠે મુગા થઇને બેઠારે, પાતલીયા માથે, ૩ કુમ કુમ તિ વર લાણીરે, આંખડી આંજી, કરીને ટપકું ગાલેરે, રાજને તે ગાંજી, ૪ વાંજા તો વગડાંવીરે, ફુલેકે ચઢીયા; વળતી આવી વેગેરે તોરણીએ અડીયા. ૫ ઠાઠ કર્યો એ ઠાલોરે, હગવાને સઉને; ઝુલાં ભમાવ્યાં ભા :રરે નર નારી બહુને, ૬ વરવૂ નોહોતુ તારેરે. હાવુ સીદ કીધું; જાદવ જાને ઝાઝુરે, આ લાંછન દીધુ ૭ જાનૈયા સા આવ્યારે; જમવાની આસે ઝાખા થઇને ચાલ્યારે તમારી ત્રાસે, ૮ ભઇ ભો- જાઈઓ ભાવેરે વરઘોડો મહાલ્યાં; તેઘણા માનજ ભંગીરે, થઇને ઘેર ચાલ્યાં ૯ કુળ દીપક જેવાઇએરે, લજ્યા આ કાહાડી; મેણા ખાશે માહેરે, માબાપો દાઢી. ૧૦ માંડલડે શુ આવ્યારે, મુડાવુ ધારી; આગળથી નહોતીરે એ વાત વિચારી, ૧૧ સંજમ લેછે સર્વે રે, તેતો નહિ જુદો; આપ નવાઇ કરીનેરે, મનડામાં કુદો ૧૨ આગળ થયા તિર્થંકરરે વાલા જઉ વારી. તમ સરખા તમ જેવારે, પરણીને ન્યારી ૧૩ તેણે આમન કીધુરે; તમારા સરખુ વામા કેરા વેરીરે જાદવજી પરખુ. ૧૪ કેમ તમારા વારરે કઇ મેલી પરણી વગર કઇ મેલી પરણી વગર વરેલી વામારે નવ સકુ વરણી. ૧૫ આગળ સુ- ખડા આપીરે, પાછળ રહી પડતી ઠેકાણુ નહિ તેનુંરે. ગોકુળમાં ર- ડતી. ૧૬ જાદવ કુળ તમારે રે, એતો છે ધારો; માટે આજ તમા- રારે, તમારોરે, આવ્યો છે વારો ૧૭ નિર્લજ થઇ નગરીમારે લહાવો બહુ લીધો; વરઘોડે ચઢીનેરે, ફજેતો કીધો. ૧૮ શરમ છોડીનેરે ઝાઝુરે કહીયે શુ તમને રીસ ચઢે વો રસીયારે. પરણોને અમને. ૧૯ કઠણ વચન ત્યાં કહીનેરે; થાકી રહિ

નારી; નેમ વદે સઉ સુણજોરે કેવળ ધારી, ૨૦

દુહા. મેણાં દેનેમાનુની, એથી વળી અપાર. નેમ કહેનો તાકરો થાય નહિજ શ્રીકાર ૭૫ એમ કહીને નારનેનેમેતાજી તે઼ાર, હસ્તી હાંકી પાંસરો, ગયા આપ દ્વાર ૭૬ એકાંતે એકમેહેલમાં, ઉતરીનેજ જરૂર. વરસીકદાનજ વહેચવા ઇછા કીધીઉર. ૭૭ એટલે ઈંદ્રાપુરમાં ડોલ્યા ઈંદ્રાસન ચોસઠેમેળા મઇ જાણ્યુતેતો મન ૭૮ હુકમ કર્યો હજુરથી બોલાવીને દેહ; ઇચ્છા પુરણ જઇ કરો, નેમ તણી તતખેવ. ૭૯ હા કેતાં હાજર થઇ, ઉઠીને તતકાળ; નેમ કોઠારે જઇ ભરશો. નહિ વારસીયો માલ ૮૦ ઇશાન ચમરી ઇંદ્ર બે [illegible] મેટે માન; તિર્થ કરના તે થઇ વડા વળી દીવાન, ૮૧ રહયા હજુરમાં, નેમજી કેરી પાસ; જોતું લાવે ઝડપથી, અણી મન ઉલાસ ૮૨ સામગ્રી સરવે કરી, અમારે ત્યાં તઇયાર; છગન વદે એ સરવમાં ખામી નહિ લગાર. ૮૩ ॥ ઢાળ ૨૨ ॥ દેશી છઠો ઢાલની વારે માંડયું વેચવાજી વેગે વરસીકદાન; ઇશાન ચમરી બે જણાજી, પાસે બેઠા દીવાન માંડ્યુ વેચાવાજી વેગે વરસીક દાન. આકણી, દેવ કરે છે નોકરીજી, નેમ તણા થઇ દાસ; શોનૈયાં છાબો ભરીજી, લાવી મુકે તે પાસ. વા. વે. કઇક ઉભાછે બારણેજી ડેવ થઇ છડીદાર; નકી પોકારે નેમજીને કરીને જેજેકાર. વા. ૩ ડુંડી બજાવે દેશમાંજી, દશાદશસે દીગપાળ; કઇક અમર ભવીઓં તણીજી. ભાવે રાખે સંભાળ. વા. વે. ૪ લેવા આવે ડોકતાજી, લેકોના થોક અનેક આપે સઉને ખોબલેજી; નેમ કરીને વિવેક. વા૦ વે૦ ૫ ભરે ભીડ. ભરાયછેજી. દીન દીનતેવળી દામ; પાછું કોઇ નવ પરવરેજી, લઇને તમામ. વા૦ વે૦ ૬ નેક કરયો અનુદીનનોજી, એક કોડી લાખ આઠ એ રીતે વંચાયછેજી,

ત્રણુ સતક દીન સાઠ વા૦ વે૦ ૭ વઇભવ જોઇ ધીલા તણોજી, જાદવ પામ્યા આદ્યાગ કેવળ કેછે સરવનેજી, ઉપન્યો ત્યાં અનુરાગ. વા૦ વે૦ ૮ કેહન એ રીતે અહીં નેમજી, દીન દીન દીન કેછે દાન; હવે કહુ રાજુલનું એક ચીતે આખ્યાન. ૮૪ પંથ થકી તે પરવરી, પીતા તણે અવાસ; રૂદન કરે ત્યાં જઇ, નારી થઇ નિરાસ. ૮૫ ॥ ઢાળ ૩૩ મી ॥ વઇદરભી વનમાં વલવલે. એ દેશી, પેલે તે ભવપા પ શાં કરયા, પાર વિના અપાર; તેતો નડયાં નકકીમુજને, કહે રાજુલ નાર, પેલે તે ભવપાપ શાં કરયાં. આંકણી, કાંતો હરયા કોનો કથકો, કોને દાધેલી આળ; કાંતો છોડયા મેં ધાવતા, બાહે ગ્રહીને બાળાપે. ૨ થાપણો કોઇની ઓળવી, કરીને વીસવાસ; કાંતો બાળી વન વાડીઓ, તેના લાગીઆ ત્રાસ. પે. ૩ પંખીના માળા તોડીઆ, તોડી સરોવર પાળ કાંતો તોડી હશે મેં વળી, તાજા તર· વરે ડાળ. પે. ૪ નિંદા કરી સાધુ જનની; તજી ધરમ સંગ; કાંતો કરયા હશે મેં વળી વ્રત લેઇને ભંગ. પે. ૫ જુડી પુરીહશે મેં દમ પે. ૬ દગો કરયો હશે કેરને અતી આપીને ધીર; તેના તે ફળઆ માહરે; સેવા પડયાં શરીર પે. ૭ આશા ભંગ કરયાં કોઇને પાડી રંગમાં ભંગ તેના નિસાસા લાગીયા, આજ માહારે અંગ. પે. ૮ આ ભવ આગળ આરીયાં પરભવ કેરાં પાપ, કરમને શરમ અડે નહી, કરયાં ભોગવે આપ પે. ૯ ભત્રીશતો ભુલે નહી, પડયો કર· નીનો ટાંક કોળ કેએમ કામની, કાઢે કરમનો વાંક પે. દુહા આશા ભંગી થઇને, કરે હવે પોકાર; નામ નીરંતર નેમનું, લઇને વારંમ- વાર. ૮૭ ॥ ઢાળ ૨૪ મી ॥ હરી ભજન વિના દુખ હરીયા સં- સારનો પાર ન આવે એ દેશી. હો શામળીઆ સ્નેહ તોડી કેમ

તમેતો સંચર્યારે, ભવ આઠ વળી ભાવ સહીત મુજને વર્યા. આંકણી. નવમે ભવ શુ ધારીને તમે પરણ્યા નહી પીઉ પ્યારીને; હું રહી કુંવારી હારીનેરે. હો શામળીયા. ૧ તમે મનમાંધારયું તે કરીયું, નહીંકિણુ વળીકોનુ ધરીયુંરેહો સામળીયા રહું ઉભી રહીતી ઓઢીને કરગરતીતી કરજોડીને; તોય ચાલ્યાગયા તરછોડીનેરે, હો શામળીયા. ૩ ઉતપાત અતિસે મેં કીધો તોય ઉત્તર એકવન દીધો; લઇ પંથ-ગયા પોતે સીધોરે. હોસા. ૪ એ માટે નહી નાંઇ તમારો, મેણુ ચોટયું માથે જનમારોવળી ભવબગાડયો અમારોરે. હોસા. ૫ તમ બંધવ ક્રસ્ણુમોરારી તેનેઘેરે હજાર બત્રીસનારી, નેમ એકથકીહું જાઓ હારીરે હોસા. ૬ તમે જાદવકુળમાં છે કળીયા, વળી જગતવિશે મહા જોરબળીયા તે થઇ ગયા સઉથી ગળીયારે હોસા. ૭ મને આશા તમારી હેજહજી, હું બેઠીછું શણુગારસજી એકનામ નિરંતર નેમ ભજીરે હો સા. ૮ મહારૂ મનડુ મળવાચાય છે પળ એક તે તે પોહોર સમ થાય છે; વળીમંદીર ખાવધાય છે રે હોસાં ૯ મને ભણુકારા બહુ વાગેજે વળીઆંખ અહોનિશ જાગે છે, મારીસેજ સમસમાન લાગે છે રે. હોસાં ૧૦ મને અન્ન ઉદકતો નવભાવે, વળી રાતદિવસ રડતાં જાવે; અતિવિચાર વિધવિધના આવેરે હોસાં. ૧૧ મને તમોવિના નથીરે ગમતુ મારૂ મનડુતોરે છે ભમતું; વળી દુખ વિયોગનું બહુ દમરે હોસાં. મને લાગ્યો છે તુમચોનેડો; નહી આ ભવમાં મુકુકેવો આવી જાદવજી ઝાલો છેડોરે. હોસાં. ૧૩ તમો ભ-વોતેભવના છો સ્વામી તેમાણોછો અંતરજામી; કહેકેવળ કોડે સર-નામીરે હેસાં. ૧૪ દુહા. એમ અતિસે કલ્પના કરેજ વારમવાર; જંપે નહી તેજામમાં, લલનાં વારલગાર. ૮૭ શિખામણુસખીતણી

માનેનહી લવલેસ; નેમનેમ મુખડે કહી કરે ઘણાજકલેશ. ૮૮ રડતાં રાજુલ ઓચરે, એક સખીને મુખ; સંદેસો જઈશામને, કેતો થાય જસુખ. ૮૯ સુણતા હા સખીએ કહી જોડીને બે હાથ; સંદેસો કાવે હવે, રાજુલ એની સાથ. ૯૦

॥ ઢાળ ૩૫ મી ॥ હુરે આવીછું મહીવેચવારેલોલ એદેશી. સદેશોકેજે શામનેરેલોલ, જાતાં તે વેંતજરૂર; મારી સૈયરહો પાછો ઉતર પુછીલાવજેરે લોલ યાદરાખીને ઉર મારો સૈયરહો સદેશોકેજે શામનેરે લોલ. આંકણી. ૧૦ એકઘડી નથી ગોઠતુરેલોલ મુજનેવાર લગાર.; મા૦ દીન ગમાવુ એમ દોહરારેલોલ, નાથવિના નિરધાર મા. સંડેશો; ૨ ઉઠુબેસુને જઉ બારીયેરેલોલ. જોઉ વાલાનીવાટ. મા. નીંદ્રાઆવેનહી નાસમાંરેલોલ, થાય અતિશે ઉચાટ; મા. સંડેસો ૩ ભડકા ભિતરમાં થાયછેરેલોલ, તનમાં વાગેછેતીર. મા. વિયોગદુખની વેનારેલોલ, સેહેવાતી નથી શરીર; મા. સ, ૪ ભુખ્યુતે જેમભોજન રટેરેલોલ, તરસ્યુ તે ઝંખ નીર, મા. તેમ ઝંખ હુ નેમનેરેલોલ, રાખીને મંનડેધીર. મા. સ. ૫ સુરતાલાગી સખીને નેમનારે લોલ, જેમ તે નટડીને ડોર; મા૦ વળી તે ચંદ્ર હું માહરૂરે લોલ, જળ વિના જેમ મીન; મા૦ આકુળ વ્યાકુળ એબાકળીરે લોલ, નેમ વિના નથી દીન. મા. સંડેસો૦ ૭ આથી અધિક મને પ્રીતડીરે લોલ, ગી શામળીયા સાથ; મા તેહ નથી નેહ જાણતારે લોલ. નિર્લજ નેમિનાથ માo સંડેસો ૮ છળ કરીને મને છેતરીરે લોલ આવી તોરણએ કંથ; મા૦ પુખણથી પાછા વળ્યારે લોલ. પંસરો લેઇને પંથ! માo સંડેસો૦ ૯ આવું નોતી જાણતીરે લોલ, આગળથી લવલેશ; માo નહીંતો સંસારનાસુખનોરે લોલ આપત જઇ ઉપડેશ.

મા૦ સડેસો૦ ૧૦ પુરણ પાપ એ પ્રેમદારે લોલ, જેનો રશીઓ તે રીસાઇ જાય; મા૦ અબોલા રહે બાળા વેશમાંરે લોલ, તેનુ જોબનુ ઝોલા ખાય મા૦ સડેસો૦ ૧૧ આથી ભલુ નહી જીવવુ રે લોલ, સ્વપ્ને ના દીઠુ સુખ મા૦ શોક સાગરમાં હું પડીરે લોલ, પામુછુ દારૂણ દુઃખ. મા૦ સડેસો૦ ૧૨ રૂદન કરૂ રાત દાહાડલોરે લોલ પેઉ પેઉ કરી પોકાર; મા૦ હૈડુ રહે નહી હાથમાંરે લોલ નયણે છુટે નીરધાર. મા૦ સડેસો૦ ૧૩ ધીરાતા નથી મનમાંરે લોલ, કાળજુ કટકા થાય; મા૦ પ્રીત જાણી પરભવનારે લોલ, જીવડો જપ ન ખાય. મા૦ સડેસો૦ ૧૪ હવે તો કેજે ધણી થઇરે લોલ, વાલા વળોને ઘેર; મા૦ તંતમુકી દઇ તનનોરે લોલ, કરો મેરીપરમેહેર. મા૦ સડેસો૦ ૧૫ એમ સુણીને સખી સંચરીરે લોલ, ઉરમાં રાખીને આસ. મા૦ કુંથને ઠલ્યાં જઈ કાડથારે લોલ, નારી નેમની પાસ. મા૦ સડેસો૦ ૧૬ દુહા. સરવ હકીકત સાંભળી બોલ્યા સુદરે રથ મુ જા કેજે તુજ બેનને, ભજ ભાવે હવેરામ. ૯૧ પ્રીત પુરી આગળતણી, જાણેજો એનાર; તોતો આવે મુજકને લઇને સજમભાર. ૯૨ પેલી પ્રીત અમેકરી, ખુબલડાવી લાડ આભવ વારો એહનો, તેમાં શાનો પાડ. ૯૩ માટે કેજે માનુની રાજુલને એરીતે. સંજમ લેશો તાહરે, પુરી જણાશે પ્રીત ૯૪ એમ સુણીને નીકળી નારી નેમ વચન; ત્યાંથી આવી પાંસરી, રાજેમતી ભુવન. ૯૫ કેણ કહયાં સુકુંથના સખ્તીએ સખીની સાથ; તે પણ સુણી રાજુલે, દીધો કરમે હાથ, ૯૬ એમ કરતાં વિતીયા, પુરણ માસજ બાર; કેવળ કે હવે તેમખુ, આદરે સજમ ભર ॥ ૯૭ ॥ ઢાળ ૩૭ ॥ ગોકુળની ગોઠવણી મહી વેચવા ચાલી એ દેશી. સંજમ લેછે શા-

મળો, હુંશ હૈયે ધરીને; સામગ્રી અમારો સજે, વડો વિવેક કરીને.
૧ જુથ તે જાદવ જામીયુ, આવી આંગણે ભારી; શર્ણગારી સુમ
નેમને, તમે તે નર નારી, ૨ માએલીધા વળી મીઠડાં, આવી પુત્રની
પાસ; વેલા છે મળજો મુગતી એમ ઓચરી આશ ૩ સગાં સબં-
ધીએ વાંદીને કરી તરત તૈયારી જાનથકી જબરી રચી, શોભા બા-
જની સારી. ૪ દયાળુ દિક્ષા કારણે, ચડયા જીન વરઘોડે; અમરપતી
ચમર કરે ઉભા ઇંદ્ર તે જોડે, ૫ વાજા વિવિધ પ્રકારનાં. ઘણા ઘો-
રમાં વાગે જાદવ રાણીયો જીનને. ગાય રૂપાળા રાગે. ૬ ફુલેકે ફરતા
આવીયા, હમ નગ્રની બહાર; સાથે સાથી રથ ઘોડલા, તેનો લાગે
ન પાર. ૭ આચાર અદકો આદરી આપે વડભાગી; લોચ કર્યો લ-
ટયો તણો, વેષ ધર્યો વેરાગી. ૮ વઇરાગ જાઇ વાલા તણો. કઇક
ત્યાગી; સંજમસાથે આદર્યો રજા રાયની માગી ૯ ગ્રહી રજોગાં
પાતરાં, સંસારની આભુષણો રૂડા અંગનાં, નાંખ્યા મરત ઉતારી.
૧૦ ન્યાલ કર્યો નાપિને, આપી તે શણગાર વળતી વતનને છોડીને,
વાલે કર્યો વિહાર. ૧૧ સાધુ શહસ્ત્ર શોભતા, જીન વરજીની જોડે;
સહેસાવને જઇ તે વસ્યા કહે કેવળ કોડે. ૧૨ ॥ ઢાળ ૩૭ ॥ છઠી
ઢાળની દેશી સુણનિધી ગિરનારમાંજી વસીયા વનમોઝાર, વાલાં વળા
વ્યા પાછા વળ્યાંજી, તેનો કહુ વિસ્તાર. ગુણ નિધી ગિરનારમાંજી
વસીયા વન મોઝાર, એ આંકણી ૧ પુરમાં આઉ તે પરવરીજી, પોત
પોતાને અવાસ, કૃશ્ણ ચિતમાં ચિતવેગજી, આવીને થઇ ઉદાસ ગુ૦
વ૦ ૨ ભવસાગર ભઇતો તર્યાજી, કુંવારી તજી કન્યાય: પરણે જો
એ પ્રેમદાજી, તો તો થાય અન્યાય ગુ૦ વ૦ ૩ વાત નહિ એ ના-
નડી, નહિજ ખેલ કેવાય; ભણ્યાઈ ભાભી માહરજી, તે કેમ બીજો

જાય! ગુ૦ વ૦ ૪ ચોંયણા પચોસણા એમ કરેજી, કૃષ્ણ ધરીને દુખ; વાત વળી વેગે ગઇજી. નેમની સજુવ મુખ ગુ૦ વ૦ ૫ સુણતાં સટ થઇ ગઇજી સામા સ્વામીની વાત; વિયોગે વાલો ચાલીઆજી, એમ કરે ઉતપાત. ગુ૦ વ૦ ૬ રૂદન કરે રાજેમતીજી નાથ વિના થઇ નિરાસ; ભવીઅન તે તો સાંભળોજી, કહે છે કેવળદાસ. ગુ૦ વ૦ ॥ ઢાળ ૩૮ ॥ મને રસ્તા વચ્ચે રોકીરે છેલછબીલા છોગાળા એ રેશી. મને લાગી તમસેં લગનીરે, નેમ નગીના રંગભીના. આંકણી શીર જવાળા ઉઠે પગનીરે. નેમનગીના રંગભીહો; મને અધવચ અંતરે મેલીરે, નેમ૦ રંગ૦ તરછોડી ચાલ્યા બેલીરે, નેમ૦ ૨ પર-ભવની પ્રીતી જાણીરે નેમ૦ મને લીધી નહિ તમે તાણીરે. નેમ૦ ૩ હુ વાટ અહોનીશ જોતીરે, ને તોય રશીયા મુકી રોતીરે. ને૦ ૪ હુ આઠ ભવ રહીવળગીરે. ને૦ નહિ નવમે ભવ થઉ અળગીરે. ને૦ ૫ મને મોહની મંત્ર સાંધ્યોરે. ને૦ પ્રેમ તેથી રસપુર વાધ્યોરે ને૦ ૬ હુ રહુ કુવારી કન્યારે, ને૦ તે જબરો જગમાં અન્યાયરે; ને૦ હુ ગુણ તમારા ગુઉછુંરે, ને. એક નામ નિરંતર લઉછુરે. ને૦ ૭ મને વીયોગ દુખ છે પુરરે, ને તેથી હુ ઝાઝી ઝુરરે. ને. ૮ આગળથી થઇ હુ તુલીરે, ને. લખી કાગળ અંગમાં કુલીરે. ૧૦ અહંકાર અતીએ કરીયોરે, ને૦ તેથી દુખનો આવ્યો દરીયોરે ને૦ ૧૧ વળી મનડાને મલકાવ્યુરે, ન૦ તે આગળ સરવે આવ્યુરે ન૦ ૧૨ વિ-ચાર્યુ વાયરે ચાલ્યુરે ન૦ બીજુ તેસુળ મહીસાલ્યુરે ને૦ ૧૩ મને મનમાં રહી ગઇ મમતારે, ને૦ હવે શીપેરે વાળુ સમતારે ને૦ ૧૪ મેં વૈભવ નહિ તમજોયોરે ને૦ અવતાર એળે ખોયોરે ને૦ ૧૫ મેં આડો ચીર ઉમંગેરે ને૦ નવ ઓઢયા મારે અંગરે ને૦ ૧૬ મેં

કાજળ આંખ ન સારયુંરે નેં૦ નવદરપણુ લઇ મુખ ધારયુરે ને૦ ૧૭ મેં શીર નહિ પાડયા પટીયારે ને૦ મુજસુખા રહયાં લટીયાંરે. ને૦ ૧૮ મેં નાંખ્યા નહિ વાત્રલીઆરે, ને૦ ચાંપ્યાં નહિ પાવલી યારે, ને. ૧૯ મેં રસોઇ કરી શુભ રીતે રે. ને. નવ પીસ્સી તમને પ્રીતેરે. ને ૨૦ મેં સેજ્યા નહિ તુમ ઢાળીરે, ને. નવ જાતાં જોયા ન્યાળીરે ને૦ ૨૧ મેં વાત પુછી નહિ તમનેરે, ને૦ તે હુંશ હતી ઘણી અમનેરે. ને ૨૨ નહિ સાસુ સસરો દીઠારે, ને. હું વચન વદી નહી મીઠારે ને. ૨૩ મેં જેઠ દીયર ન હે જાણ્યારે ને૦ નહિ ઘુંઘટ આઘા તાંણયારે. ને૦ ૨૪ મે જેઠાણીઓની જોડરે. ને૦ નહિ માંડયા વાદજ કોડરે. ને૦ ૨૫ હું કરી લટકા નહિ મહાલીરે, ને૦ વળી આવી તેવી ચાલીરે. ને૦ ૨૬ એ અંતર રહી ગઇ આશારે ને૦ હવે નાખુ નીસાસારે ને૦ ૨૭ મે હઠ નહિ તમથી માંડીરે, ને૦ તોય છળ કરીને છાડીરે, ને૦ ૨૮ તમે શતરૂ સમ થઇ ચાલ્યારે ને૦ પણુ અંતર મુજને વાલારે ને૦ ૨૯ બાર માસ તે આશેં ગાળ્યારે ને૦ તોય તમને મે નહિ ભાલ્યારે ને૦ ૩૦ મને એક દીશા નવ સુજેરે; ને બહુ દુખ વીયોગનું દુજેરે ને૦ ૩૧ કુપ ઉતારી ડોર વાઢયારે, ને૦ હુ પડી પોકાર રાડયોરે ને૦ ૩૨ જાદવજી જગમાં ઝાજુરે ને૦ હુ કેતા મુખડે લાજુરે ને૦ ૩૩ હુ ધરમ પતિવ્રત પાળુરે, ને નવ પર પુરૂષ મુખ ન્યાળુરે ને૦ ૩૪ માબાપની મુકી માયારે ને૦ મે તમને અરપી કાયારે ને૦ ૩૫ મહારૂ સુખ ગયું સઉ સ્વપનેરે ને૦ હવે જંખુછુ તુમ તપનેરે ને૦ ૩૬ મને ભવસાગરમાં તારોરે બીન ઉપાય નથી મહારોરે, ને૦ ૩૭ અમ રાજેમતી અતી રડતીરે, ને૦ ઉઠે ને ધરણે ઢળતીરે, ને૦ ૩૮ પછી આવી એની માતારે;ને.

કેવળ કેકરવાશાતારે, ને ૩૬ સોરઠ. માતા કહે મુજ બાળ, આસો ઉતપાત માંડીઓ.

એમ વદી તત્કાળ, છોડી ચાંપી છાતીએ. ૯૮

દુહા, આંસુ લોહી આંખનાં, તનીયા કરી ટટાર; શખ્યમ દેસો ઘણું. તોય લહે ન લગાર, ૯૯ માતા કહે મુજ દીકરી સાભળ અવણે વાત, કુવારીને વર ઘણા, સૌ જાણે સાક્ષાત. ૧૦૦ નું કોની છું બેટડી. એ કોને છે બાલ; સગાઇ શાની તાહરે, વે મનમાં સંભાળ, ૧૦૧ કાળો કરસન બાંધવો, તે ડેખી શુ મોડી; પરણાવું બીજે વળી. વર ઘર સારૂ જોઇ. ૧૦૨ એથી ભલો. ભુપ લાવશુ, નેમજી ધરશુ નામ; ગુણુમાં ગંભીર ફુટડો, રૂપે રતિ પતિ કામ. ૧૦૩ નામ મુકીડે નેમનું, હઇયે રાંખો હામ; ફીકર ફોક કર બેટડી, અઇએ કીધું આમ. ૧૦૪

સોરઠ જળ જળ કથળ ન હોય, વન વન ચંદન નવ મળે;

ઘેર ઘેર નેમજી નોય, દાજેમનિ કે માવડી. ૧૦૫

॥ ઢાળ ૩૯ ॥ તમ સરીખો જુગમાં કોહિરે. એ ડેશી. ૨૫ ડેખીને નવી રાચવુંરે પુત્રી કહે હવે સુણ; હોમાં શાસ શખ્યિથી કહુ કણારે, કાળા તે કેરા ગુણ હો માવડી. ૨૫ ડેખીને નવી રાચવુંરે, આંકણી. ૧ કાળી કસ્તુરી કચમચેરે મેહેકે અને મુલદાર હો માવડી, સરતાં અઓલના મુચમાંરે; મુકે ક ઉચાર હો માવડી. ૨. ૨ કાળા તે હેમર હાથીયારે, દીપે તે રાજે દુવારે હો માવડી; કાળી તે આંખમાં કોકલીરે. તેના તેજ તણો નહિ પાર હો માવડી. ૨. ૩ કાળો કામાસીર ચોટલોરે, વાલો તે પ્રાણું આધાર હો માવડી; કાળુ કાજળ કામા આંખમાંરે, ચારે શોભે શણગાર હો માવડી

રે, ૪ કાળા તે આર મેઘ બંધવારે, કરે સૃષ્ટીમાં આગા હો માવડી; કાળી કોયલ કાનનમાંરે, બોલે તે રાગ રસાળ હો માવડી રૂ. કાળી મણી ઘણી કીમતીરે; અંધારે આપે ઉજાસ હો માવડી; કાળાં મરી કપુરમાંરે, નાખે જાણૂ જાય વાસ હો માવડી રૂ, ૬ કાળા તે કરસન રાજવીરે, કાળા તે નેમ સુજાણ હો માવડી; કરણુ તારણુ ત્રીલોક-નારે, તે છે પ્યારા મુજ પ્રાણ હો માવડી. રૂ. ૭ કટકો તે કાચ બાંલોરનોરે રૂપ અનુપ દેખાય હો માવડી; દામન ઉપજે આ અવ-ની વિશેરે; કોણ તે કાળાની તુલ્ય હો માવડી, રૂપ તેમાં ગુણ નવ કે રાજુલ હો માવડી, રૂપ ૯ દુહા માટે મારી માવડી, વૃથા ન બોલ વચન; નેમ વિના સંસારમાં, માને નહિ મુજ મન. ૬ અન્યો અન્ય એમ બે જણાં, બોલે બોલ અપાર; તે તકમાં ત્યા નેમના સુણ્યા સમાચાર, ૧૦૭ સહસ્ર સાથમાં, નેમ નગીન ભગવાન; ૫ ચાવન પુરે દીને, પચાવન પુરે દીને, પામ્યા કેવળ ગ્નાન. ૧૦૮ તેવુ તેવુ તરૂણી સાંભળી, તરત કર્યું સૌ ત્યાગ; વ્રથા જાણી આ વિશ્વરે વાલો ટરચો વૈરાગ, ૧૦૯ સંજમ લેવા સુંદરી, હૈયે હરખી અપાર; વધાઈ મોરલી વેગથી. કૃષ્ન તણે દરબાર. ૧૧૦ ચે પડી માતાતને. સૌને કરી સલામ; કેવળ કે રાજેમતી; તજી-તરત તે ઠામ

॥ ઢાળ ૪૦ ॥ ગોકુળની ગોપીરે ચાલી જળ ભરવા, એ દેશી પીયરથી પોઢીરે. સામા સાસરીએ, સંયમ શુભ લેવારે, નેમજી આ-સરીઓ ૧ જોઇ જાદવ રાણીરે; હરખ્યા રાજુલને થન ભાભી યારી રે. તાર્યું નીજ કુળને. ૨ વળી હેત ધરીનેરે. સતીને શણગારી; વર-ઘોડો ચઢાવીરે. કરી ત્યાં તઇયારી. ૨ રાજેમતી રૂડી રે, પધારી

પાલખીએ; આગળને પાછળરે, ઘેર દીધા સખીએ, ૪ બહુ વિધ વિધ રાગેરે, વાજાં વાગેછે હય રથ હાથીરે, ઓળ્યો સા આગે છે ૫ ગોરડીઓ પાછળરે, ગીત ઘણી ગાવે; સાજનની શોભારે. કવિજન શી કહાવે. ૬ વિસ્તોર કરૂતોરે, વાર વધે ઝાઝી: વરઘોડે વામારે, જોઇ સઉ થાય રાજી, ૭ ચૌટેને ચકલેરે, ફેરવી શુભ રીતે; ફુલેકું વાળ્યારે પાદર પુર પ્રીતે ૮ રાજેમતી સાથેરે, સરખી સુદ, રીઓ; સજમ શુભ લેવારે; ત્યાં કંઇક ઉતરીઓ ૯ વરઘોડો ત્યાથી તે વળ્યો વળી પુર વિશે; રાજુલ તે સખીઓરે, ગઇ નિરનાર દિસે. ૧૦ અડવાણે પાયરે ચાલી સઉ સાથે; સજમ જાય લેવારે. નેમ નગીન હાથે, ૧૧ એ વાટે વરસ્યોરે જાતાં મેઘ બહુ; ભીજાયાં ચીરરે; ચતુરા કેરાં સહુ. ૧૨ જાગાંને ઝડેરે, સંતઇ કામનીઓ; આડીને અવળીરે ભમી ભામનીઓ, ૧૩ ગુફા એક દેખીરે, રાજુલ ગઇ તેમાં; રેનેમી મુનીવરરે, ધ્યાન ધરે એમા ૧૪ ખબર નહી તેનીરે, સખીઓમાં કોઇને; ચીર કોરા કરવાંરે, પેડી જગ જોઇને. ૧૫ રાજેમતી રાણીરે, અંગથી ઉતારી; થઇ સુકવ્યારે વરજીતરે, વસ્ત્ર ભરયાં વારી, ૧૬ જળ હળ ત્યાં ઝળકયુરે, અંગનું અજવાળુ; રૂપ રતી થકી અદકુંરે મુનીરાયે ભાળ્યું; ચીત ચમકયુ જોઇનેરે, કામાની કાયા; કાયા તપ ત્યાગ કરીનેરે, રેનેમી ધાયા, ૧૮ ઉઠી આવ્યા પાસેરે, આળસ અંગ મરડી, બોલ્યા બાળા ચાથેરે; કટાક્ષ કરી કરડી, ૧૯ કોણ કંથની કન્યારે કોણ રાયની બેટી કોણ; કારણ જાણીરે; મુજ ભાગે ભેટી, ૨૦ સુણી એમ સલુણીરે; વદે મન ધીર ધરી; જાઉં નેમજી પાશેરે. હું તેનીજ ખરી; ૨૧ ઉગરસેન બેટીરે, હું રાજુલ નારી તજી મુજને નેમેરે મુકી કુવારી, ૨૨ માટે જાઉ

મળવારે, થઇ હું સતસંગી. એમ વચનજ સુણીરે, વદે તળી વૃતભંગી. ૨૩ રાજેમતી રાણીરે બોલો આજ અમ સંગે; રાજી થઇ દીએરે રમો નીત નવ રંગે ૨૪ સંસારનાં સુખડારે; મન માન્ય મણો; વરા મુજને વામારે. નેમજી સમજાણો, ૨૫ હું જાદવ કુળમાંરે નેમ નગીન ભઇઓ; મુજ નાન રેનેમીરે, સમુદ્ર વિજ્ય છઓ. ૨૬ તુજ ઉપર ઉઠયોરે રૂપ રૂડું ભાળી; હઠ મેલી હઠીલીરે હુંસે દ્યો તાળી, ૨૭ વૃતવૃદ્ધ પણે લેઇશુરે, આપણા બે જોડે; પાળી સંજમ જઇશુરે; કેવળપદ કોડે. ૨૮ દુહા રાજેમતી અમ સાંભળી, કરે મન વિચાર; લાજ તજી લંપટ થયો મુનીવર ગુણ ભંડાર, ૧૧૨ ઉપાય કરવો એહનો વચન રૂપી દઇ માર; આખર ઊંચા કુળનો. ભમેલ આવે ઠાર. ૧૧૩ ટાંકુ તો ફુટી પેંડે, ભીંતજ ઝીલે ભાર ઉત્તમ કુળનો આદમી સાંખે સબ્દ અપાર, ૧૧૪ નારી એમ નકી કરી, બોલે,કઠણુજ બોલ, દીયરને કેછે સાંભળો, તનમાં બાંધી તોલ. ૧૧૫

॥ ઢાળ, ૪૧ મી ॥ હરી ભજન વિના દુખ દરીઆ સંસારનો પાર ના આવે એ દેશી. હો દીયર મુની સજમની સુરતો તે જોજો ચુકતારે કાચ બિલોર દેખી મહા વ્રત મણીરે રખે મુકતા, આંકણી, સીદ મૃગ જળ દેખી ધાવછો, તજી તંબોળ લાળા ખાવછો, મુકી સરગને નરક ચાહવછો રેહો દીયર મુની૦ ૧ તુકી કામ દુધા કેમ ખર ગ્રહો તજી જીનવરને સંસાર ચાહો; થઇ મુનીવર એ શું મુખ લહોરે હો દીયર મુની૦ ૨ ઢોળી અમ્રત સીદ મુખ વીષ ધરો, મુડી અબને બએ મન કરો; તજી પુનને કેમ પેટ પાપ ભરોરે. હો દીયર મુની૦ ૩ તમે મહાવ્રત ધારીછો તપસી, સીદ ભવસાગરમાં

જાઓ લપશી; ઝાણ્યો સંજમ ટેકાને ચપસીરે. હો દીયર મુનીઠ ૪ હવે જીતી બાજી હારોછો, વળી આસન ઉચીષ્ટ ધારોછો; અડી અ-સાર સાર નીવારોછોરે હો દીયર મુની૰ ૫ આરે આવ્યુ નાવ જશે બુડી, શુભ સમકીત ખોવાશે યુડી; નાટે દ્રષ્ટી રાખોને રૂડીરે. હો દીયર મુનીઠ ૬ હું સંજમી તમે વ્રત ધારી, વળી કામે મહાવ્રત જાઓ હારી, તેથી વિષય જોર રાખો વારીરે, હો દીયર મુની૰ ૭ અસુચી કાયા આ છેજ ખરી, મળ મુતર માંશ રૂધીર ભરી; તે ખ્યારી આવડી શું જ કરીરે હો દીયર મુની, ૮ તમે ઉત્તમ કુળ તણા જાયા, વળી તાત સમુદ્ર વિજય રાયા, તે ધ્યાન તજી મુજને ધાયારે, હો દીયર મુની. ૯ તમે બે બંધવ એક માત તણા, કોણ કારણ ફેર દીસેજ ઘણા; જુઓ નેમ નગનમાં નહીં મણારે, હો દી-યર મુની. ૧૦ તેણે મુજને મુકો કુવારી કરી વમનને તોરણ વિહા-રી; તે ઉપર દ્રષ્ટી શું ધારીરે. હો દીયર મુની ૧૧ હું ગુરૂ બંધવની થઉ નારી, વળી ભાભી ભગની સમ તારી. તે જુઓને મત હાણ વીચારીરે. હો દીયર મુની. ૧૨ શું રૂપ દેખીને મન મોહ્યું, બોલ બે બોલીને તપ ખોયું; થઇ મુરખ પાછું નવ જોયુંરે હો દીયર મુ-ની. ૧૩ આ જોબનીઆનો છેલટકો, જેમ કાચ તણો કુપો ભટકો; પછી કામ ન આવે તે કટકોરે. હો દીયર મુની ૧૪ તમે નીજ કુળની લજ્યા મુકી, શું બેઠા છો ગળવા થુંકી થઇ ચતુર નર બો-લ્યા ચુકીરે, હો દીયર મુની, ૧૫ તજી પચાસને તપસીજ થય', તે ભાવ ત-મે ભુલીજ ગયા; આજ દેખી મુજને મોહી રહ્યારે. દીયર મુની, ૧૬ જોઈ સાધ્વીપર જે કરે દ્રષ્ટી, તે ભવો તે ભવ પામે કટી; માટે મુકીદો મનની વૃષ્ટીરે. હો દીયર મુની ૨૭ તમે એક દેખીને આમ

ત્યારે ગોચરીએ કઇ પેર ફરો, તાં ઘેર ઘેર નારીઓ નહીં નરેરે. હો દીયર મુની. ૧૮ દેખી પરનારી નહી મન વરો, ત્યારે કેઈ પેરે જાશે જનમારો; વારંવાર કહું ફિચાંરોરે, હો દીયર મુની. ૧૯ તથા સંજમનારે સુર વાશી થાય જગત વિશે જાદવ હાંશી; વળી વેગે વરે જઈ ચોરાશીરે, હો દીયર મુની, ૨૦ જે પર નારી શેવે પ્રાણી, તેનું જીવતર જાણો ધુળ ધાંણી; ઠરે મરીને તે નરક ખાંણીરે, હો દીયર મુની. ૨૧ પરનાર અને વળી કુજ સતી. એ વિચાર કરો નર સુઢ મતી, કેમ અજાણ થઇ બેઠાજ અતીરે. હો દીયર મુની. ૨૨ હવે મુકીદ્યો મોહની મમતા, રહો કામ જવળ દે-

પાળી સમકત ને વાળો સમતારે. હો દીયર મુની. ૨૩

અમ રાજેમતી વયણો બોલી રહયો રેનેમી રૂદએ હોરી; કહે કેવળ અંતરને ખોલીરે, હો દીયર મુની ૨૪ દુહા લજ્જા લંપટ પામીયો, શુણી શામા વચન; કેવળ કે સૌ સાંભળો. નર નારી ધરી મન ૧૧૬

॥ ઢાળ ૪૨ ॥ આવો આવો જસોદાનાના કાન ગોઠડી કરી; એરે એ દેશી રેનમી જેડી હાથ નમીયો નારીને પરતાઇ ;દીયા સાથ વડે મન વારીને. ૧ ભાભી હું ભુલ્યો આજ મહા વ્રત પાળીરે, લાખેણી મુકી લાજ સંજમ બાળીરે, તમ ખોળે માહારૂં શીશ આ; જ ઉગરોરે, રૂદીએથી છાડી રીસ ભવજળ તારોરે ૩ હું બોલ્યો મુકી બોલ તે પણ ખોટુંગે, અંધ એનું શીર અતોલ મુજને ચોટયું; રે. ૪ એ વાંક કરો રૂજ તાજ જઓ જાણીરે, તમે કો તે કરૂ હું કાજ વરોને વાંણીરે. ૫ આલોવણ આપો કાંય ઘટતા ગુનેરે, ઘારીને રૂદયા માંહ્ય દ્યો દંડ મુનેરે. ૬ હું હાર્યો નર ભવ કાય રૂડી પામીરે, શી પેરે છુટકો થાય બેઠી ખામીરે, ૭ હવે સુજે નહી એ

ક દીશ નાશ્ર કે વાંણુરે, તમે ગુરૂને હુતો શિશ એટલુ જાણ્ રે, ૮ ધન ધંન તે શુદ્ધી નાદ બોધજ કરીયોરે, મુજને જાણો ધીકાર ડો; લ્યો દરીયોરે ૯ થાઓ ભાભી પણુ કહુ માત આજ ઉગારોરે. મને કેવળ જાણી અનાથ પાર ઉતારોરે. ૧૦

દુહા. શુભ વચન એમ સાંભળી, બોલી રાંજુલનાર: આળા વણ દઉ એટલુ ફીરસ્યો સંજમભાર ૧૧૭ અમ સંગાંથે સંચરો ચાખુ રાખી ચીત સંજમ લ્યો સેસાવને નેમલુ પાસખગીત ૧૧૮ એમ કહી રા. જેમતી, નીકળી ગહવંર બહાર; સખીયો ને રે નેમને, લઇ ચઢી ગીરનાર. ૧૧૯ સેસાવન જઇ વંદીયા નેમ નગીન જીન રાય; સ્યામ નિહાળી સુદરીં, મનડામાં મકલાય. ૧૨૦ વળી વળી રાજુલ વંદતી, ભણીને ભાવેપાઠ પરદખણા પાછળ કરી, એક સતકને આઠ ૧૨૧ જીણુંદકહે તે જોઇને; ધન ધન તારી બુધને, ધન ધન તારી માત, ૧૨૨ એમ કહીને આવીયુ કરવા વચનજ સાર, રેનેમી રાખ્યો કને ફેર કરી અણુગાર, ૧૨૩ ઠાંણુઉઠાણુ કરી અજે, વીચરે ડેશ વિડેશ; ભવીયાનને ભવ તારવા એમ કરેજ હમેશ, ૧૨૪ ડેહ દમન રાજુલ કરી, ઝીતી ઝધડા અષ્ટ, ૧૨૫ એ રીતે એક પછી યક્ષર ધામ; તીર્થંકર બાવીસ મે, નવખંડ રાખ્યું નામ ૧૨૬ । ઢાળ ૪૩ મી

આવોને મંદીર માહરે હો લાલ, એ ડેશી ધન ધન રાજુલ નેમને હો લાલ ધન ધન એ અવતારરે, હું વારી લાલ. કુવારા કથને ભ્ર મની હો લાલ. બેઉ તજ્યા સંસારરે હું વારીલાલ ધન ધન ધન રાજુલ નેમને હો લાલ આંકણી, ૧ તોરણથી તરીઆ તજી હો લા; લઃ શુણી પશુનો પોકારરે, હુ વારીલાલ પરણ્યા વિના પાછા વળ યા હો લાલ હસ્ત હંઆવી તે ઠારરે હુ વારી લાલ ધન, ૧ પીઠી

ભરી મુકી પ્રેમદા હો લાલ વેહેચ્યુ વદસીક દાનરે હુ વારી લાલ. ૨ સંજમ લેઈ સેસાવને હો લાલ, પામ્યા તે કેવળ જ્ઞાનરે હું વારી લાલ ધન. ૩ કુવારી કન્યા રાજેમતી હો લાલ, વડેરો વળ વૈરાગ રે હુ વારી લાલ. સંજમ લેવા સંચરી હો લાલ, નેમજી પાસ સુ; આગરે હું વારી લાલ, ધન ૪ એકવાવ વાટે જાતાં મેઘ વરસીયો હો લાલ ભિંજાયા નવરંગ ચીરરે હુ વારી લાલ ગુફા દેખી ગઇ તે; હમાં હો લાલ કરવાને કોરૂ શરીરરે હું વારી લાલ ધન ૫ તપ ત, જીરે તેમને હો લાલ દેખ ખો ભાણો કામરે હું બાધ કરીને જુઝા વ્યો હો લાલ નારીએ નર છે દામરે હું ધન ૬ રેનેમી રૂપી હાથી- ઓ હો લાલ મહાવ્રત રાજુલ નારરે હુ. વેણુ અંકુશે વશ કરયો હો લાલ મારીને મોથમ મારરે હું ધન ૭ ગફા તજી ગીરનાર ગયા હો લાલ, નેમ પ્રભુજીની પાસરે હુ ચોખુ ચારીત્ર ત્યાં પાળીને હો લાલ વેગે વરયાં શીવવાસરે હુ ધન, ૮ અનંત જન ઉધારીને હો લાલ, જીણુદ જીવના હારરે હુ આયુષ અતિ ભોગવી હો લાલ ગયાજ મુગ તી મોઝારલે હુ ધન ૯ અવર ઉભય અવની વિશે હો લાલ એવુ થયુ ન થનારરે હું નેમ જીણુદ ભાવીસમો સતી સારરે હું ધન ૧૦ શુંભ કથા આ શાસ્ત્રની હો લાલ, વખાણુમાં વંચાયરે હુ નાનાં મો ટાં નરનારને હો લાલ સાંભળતાંસુખ થાયરે હું ધન ૧૧ રાજેમતી નેમ નામથી હો લાલ, દુખ દારીદર જાયરે હું દયા ઉપજે અતી દી લમાં હો લાલ પાપ જ પ્રલે થાયરે હુ ધન ધન ૧૨ ભાવ સહીત ભણીસાંભળી હો લાલ કરે જે વ્રત પચખાંણુરે હુ નિસ્ચેજ નર એ નારનુ હોલાલ કરમ ખપી થાય કલ્યાણુરે હુ ધન સાગર કાંઠે શો- ભતુ હો લાલ કસંદરા મુજ ગામરે હુ અર્ભક અરીચંદનો હોલાલ

કેવળદાસ હુ, નામરે ધન અચરત કુખે ઉપન્યો હોલાલ, ભવ વીશે ભાવસારરે હુ પ્રીત ધરીને પારખ્યો હોલાલ શ્રાવકને શ્રીકારરે હુ ધન ૧૫ સંવત ઓગણીસે જાણી હો લ.લ ઓગણીસે મોઝારહુ શ્રાવણુ શુક્લા સપ્તમી હોલાલ ગરવો તે ગુરૂવારરે હુ ધન ૧૬ તેરેદિવસે પુરો કરી હોલાલ; ગાયો નેમવીવાહરે હુ ધન ઢાળ તેતાલીસ વરણુવી હોલાલ, સબંધ રાખી દુવાહર હું, ધન ૧૭ તાલ તુતક તવી ઓળખુ હોલાલ વાણી તણી રચ્યો ઠાઠરે હુ કવીકને મુજ કુણુ ગજુ હોલાલ પઢયોના પીગળ પાઠ હુ ધન ૧૮ અક્ષર આદીને અત્યંતમાં હોલાલ, ખોળતા જડે ખોડ હુ તે મુજ મીર્છાની દે કડેહો લાલ કેવળી કે કરજોડીને હુ ધન ૧૯

